HARTenPAARD 1

Twee liefdesverhalen over meiden in de paardenwereld

Help, ik ben weer verliefd

&

Liever ziek dan verliefd

Andere pony- en paardenboeken van Stasia Cramer

Voor 8 - 12 jaar:

Ponygek Omnibus 1 met de onvergetelijke pony-avonturen:
1. Een kind met koliek en 2. Allemaal smoesjes

Ponygek Omnibus 2 met de onvergetelijke pony-avonturen:
1. Een pony als geheim en 2. Vampier op de manege

Ponygek Omnibus 3 met de onvergetelijke pony-avonturen:
1. Het pechstokje en 2. Puzzel in je hoofd

Ponygek Omnibus 4 met de onvergetelijke pony-avonturen:
1. Te groot voor een pony en 2. Een pony met een rouwrand

Ponygek Omnibus 5 met de onvergetelijke pony-avonturen:
1. Vuurwerk en 2. De wenspony

Voor 12-plus:

HARTenPAARD 2
Twee liefdesverhalen over meiden in de paardenwereld:
1. Per ongeluk verliefd en 2. Verliefd in het kwadraat

Liberty Love deel 1: De prijs van de cross
Een soapserie over liefde, geld, ambitie en strijd op een pensionstal

In het paradijs gevangen
Roman over een ontvoerd meisje en een Arabische hengst

Bovenstaande titels zijn te koop op www.ponyboeken.nl, de website met de meeste ponyverhalen en paardenfilms.

HARTenPAARD I

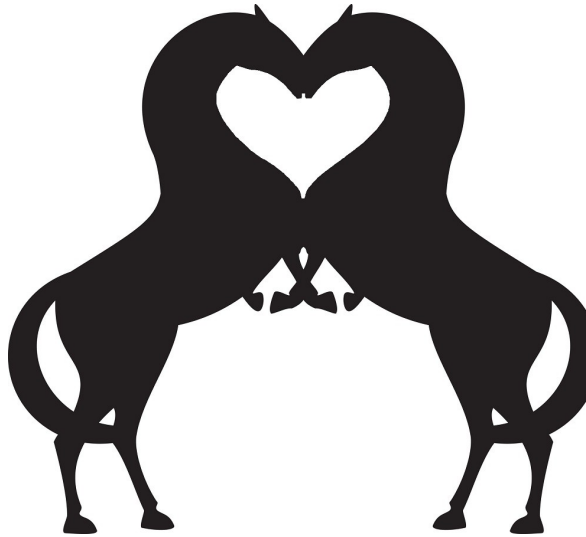

Stasia Cramer

Uitgeverij Tadidom

HARTenPAARD 1
Help, ik ben weer verliefd & Liever ziek dan verliefd

© Tekst: Stasia Cramer
www.stasiacramer.nl

Uitgeverij Tadidom 2012
eerder uitgegeven door uitgeverij Zwijsen Algemeen BV te Tilburg

Omslagfoto: Linne van Donkelaar met Willem

ISBN: 978-90-74430-21-0
NUR: 280

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Help, ik ben weer verliefd

Eindelijk had ik ook Anna, mijn vriendin, overtuigd. Elke keer als ik verliefd werd, waren de verschijnselen vreselijk. Mijn verliefdheid leek wel een ziekte.
Anna en ik besloten dat ik niet meer verliefd mocht worden. In mijn vrije tijd mocht ik alleen nog maar naar de manege, want paardrijden was een meisjessport. Maar zelfs daar bleek ik niet veilig voor jongens te zijn...

Inhoud

1	Drie keer verliefd	9
2	Tips en chips	14
3	Jackson	18
4	Op wedstrijd	21
5	Mijn zegetocht	27
6	Help, ik ben weer verliefd	32
7	Hypnose	36
8	De provinciale	40

1. Drie keer verliefd

Eindelijk had ik ook Anna, mijn vriendin, overtuigd. Ik was niet normaal, ik leed aan een ziekte. Misschien zou deze nieuwe ziekte wel naar mij, de ontdekker, worden genoemd. In de toekomst was 'irisfobie' in elk woordenboek te vinden. De omschrijving zou luiden: 'zeer grote angst voor verliefdheid, voor het eerst beleefd door Iris de Groot'. Volgens de dikke Van Dale kan een fobie optreden in 'bepaalde omstandigheden' of ten opzichte van 'bepaalde voorwerpen'. De beschrijving klopte precies. De 'bepaalde omstandigheid' of 'het voorwerp' was in mijn geval geen spin, geen lift, geen tandarts, geen onweer. Nee, het was verliefdheid. Ik was als de dood nog een keer verliefd te worden, want de verschijnselen waren vreselijk.
Anna en ik hadden het er uitgebreid over gehad. Als zij verliefd was, voelde ze vlinders in haar maag. Bij mij ontploften ze, zodat ik de hele dag misselijk was. Anna liep met haar hoofd in de wolken. Mijn hoofd stootte tegen lantaarnpalen, verkeersborden, deuren en muren. Binnen de kortste keren leek het wel of ik van een andere planeet kwam. Mijn gezicht zag er dan raar en gehavend uit. Ook al omdat ik vuurrood werd als ik zelfs maar even aan hem dacht. Anna's voeten dansten romantische walsen. De mijne struikelden over benen, stenen en vuilniszakken. Als dieptepunt van de ellende kon ik geen hap door m'n keel krijgen. Niet een paar uur, of een dag of zo. Nee, net zo lang als mijn verliefdheid duurde.

Ik was drie keer verliefd geweest. De eerste keer was ik elf. Ik viel voor Mike, een jongen uit groep acht. Hij zag er stoer uit met zijn baseballpet. Hij had een blitse mountainbike en hij was een vechter! Ik viel letterlijk voor Mike. We botsten tegen elkaar op in de gang. Ik keek in zijn diepblauwe ogen en bam, ik lag op de grond.

Hij begon te grijnzen en stak een hand uit om me overeind te helpen. Ik was onzeker. Dat gebaar werd zo vaak gemaakt als iemand was gevallen. Wilde de gevallene de uitgestoken hand pakken, dan trok die hand zich ineens terug en begon te zwaaien. Ik verwachtte dus half en half dat ik weer op mijn achterste terecht zou komen. Maar nee, Mike liet mijn hand niet los en keek me zelfs heel vriendelijk aan. Ik was trots dat iemand uit groep acht me zo serieus nam dat hij me overeind wilde helpen. Ik was trots dat zo'n stoere jongen als Mike me omhoog had gehesen. Ik was verliefd.
Eerst was ik nog maar een beetje verliefd. In de pauzes ging ik vlak bij Mike staan. Met een rood hoofd keek ik hem dan verwachtingsvol aan. Zou hij iets aardigs tegen me zeggen? Mike keek me niet aan. Het was alsof hij me nooit overeind had geholpen. Alsof hij me nooit eerder had gezien. Dat wakkerde mijn verliefdheid alleen maar verder aan. Ik bedacht dat ik nog eens letterlijk voor hem moest vallen. Dat hij me dan wel weer zou zien staan. Ik heb me drie keer voor Mike ter aarde gestort, vlak voor zijn voeten. De eerste keer liep hij om me heen zonder ook maar even naar me te kijken. De tweede keer schoof hij me met zijn voet aan de kant. De laatste keer stapte hij over me heen. Zijn hak raakte mijn dijbeen en dat deed zeer.

De volgende aanval had ik een paar jaar later. Ik zat in de tweede van de havo. Voor gym hadden we Arthur, een invaller, die in januari op school was gekomen. In mei zei Anna ineens: 'Wat een hunk eigenlijk, hè, die Arthur?' Toen bekeek ik hem ook pas voor het eerst goed... en ging voor de bijl.
Arthur was heel donker. Zwart haar, donkerbruine ogen, een lichtbruine huid. Hij bewoog als een atleet. Ineens wilde ik alleen nog maar naar gym. Ik vroeg mijn mentor of ik niet extra gymlessen mocht volgen. In het begin van het jaar was ik twee weken ziek geweest. Mocht ik de gymlessen dan nu niet inhalen? Nee, dat mocht niet. Hij begreep ook niets van me!
Het noodlot sloeg verder toe. Ik was altijd redelijk goed geweest in gym. Niet echt een van de besten, maar een goede middenmoter. Ineens leek het of ik armen van rubber had en veel te veel voeten. Ik raakte verstrikt in de touwen van de ringen toen ik een vogel-

nestje maakte. Ik kon geen twee passen op de evenwichtsbalk maken. Ik ben er, denk ik, wel twaalf keer van afgevallen voordat ik aan de overkant was. Als we trefbal speelden, dan trof ik alleen mijn teamgenoten, als ik al niet over de bal was gestruikeld. Eten kon ik bijna niet. Als het pauze was, stonden de duiven op het schoolplein me op te wachten. Zij wisten wel raad met de inhoud van mijn broodzakje. Als Arthur pleindienst had, liep ik als een hondje achter hem aan. Ik vroeg hem de raarste dingen om in zijn buurt te blijven. Wat de overeenkomsten waren tussen hockey en volleybal. Waarom een basketbal groter was dan een handbal. Of er nog een schoolfeest kwam.
'Ja, er komt een schoolfeest,' zei Arthur. En hij zou er zijn! Dagenlang had ik me erop verheugd. Ik had de hele kast leeggehaald om mijn mooiste kleren uit te zoeken. Ik had op mijn kamer geoefend hoe ik het beste kon dansen. Niet te verleidelijk, maar wel als een echte vrouw. Ik had de rode nagellak van mijn moeder geleend en mijn teennagels gelakt. Niet dat iemand die zou zien, maar ik voelde me er meer vrouw door.
En toen kwam het schoolfeest. Arthur was er samen met zijn echtgenote. Een blondine met een dikke buik met een baby erin! Arthur hield voortdurend haar hand vast en ik kreeg een ongelofelijke honger. Aan de bar verkochten ze alleen maar zakjes chips. Ik heb acht zakjes chips opgegeten. Met cola spoelde ik ze naar binnen. Daarna was ik zo misselijk dat Anna me naar huis moest brengen.
Arthur kwam na de vakantie niet terug. Hij had een vaste baan gevonden op een andere school. Ik was blij dat hij weg was. Op mijn eindlijst stond een vijf voor gym!

Het laatste 'voorwerp' van mijn verliefdheid was de zanger van 'New Century', een hardrockgroep uit Australië. Hij heette Patrick Mc-nogwat. De band was een keer op tv geweest en ik was als een blok voor Patrick gevallen. Patrick was slank, blond, had een open gezicht dat gebruind was door de zon. Wat een superhunk! Zijn naam was alleen zo kort in beeld geweest, dat ik hem niet goed had kunnen lezen. Ik had nog wel een halfuur naar het tv-scherm gestaard, in de hoop dat de clip nog een keer zou worden uitgezonden. Of misschien hoopte ik wel dat Patrick de weg naar mij

door het scherm zou vinden.
M'n temperatuur was al snel opgelopen tot grote hoogten. Mijn gezicht was vuurrood vanwege de koorts die ik vast had. Ik moest m'n lijf vasthouden omdat het zo trilde. Ik moest Patrick terugzien. Ik was weer verliefd. Tot diep in de nacht zat ik achter de computer om foto's en filmpjes van Patrick te zoeken. Ik vond hem niet, écht niet. Er was een New Century Thais restaurant, een transportmaatschappij, een bank, een hotel en zelfs een kamerorkest, maar geen hardrockband.
De volgende dag ben ik direct naar de music store gegaan om hun cd te halen. M'n fiets viel om toen ik hem in het rek voor de winkel zette. Toen ik hem van de grond wilde pakken, bleef de trapper achter mijn enkel haken. Een grote schaafwond. Gelukkig voelde ik de pijn niet zo. Bij de deur botste ik tegen een man met een baard op, die me direct begon uit te schelden. Ik struikelde over de drempel en was eindelijk binnen. Niets! De verkoopster kende 'New Century' ook niet!
Ik naar een andere zaak waar ze muziektijdschriften verkochten. Werd de juffrouw van de zaak boos. Ik moest die tijdschriften kopen als ik ze wilde lezen. Ik kocht ze allemaal, ook al kostte me dat bijna al mijn zakgeld. Daarna snel naar huis om te lezen. Onderweg bijna overreden door een scooter en een bus. Gelukkig werd ik net op tijd gewaarschuwd door hun getoeter.
Thuis stortte ik me op de inhoud van de vijf bladen die ik had gekocht. Niets! Niets over 'New Century', niets over Patrick. Daarna nogmaals achter de computer. Mailtjes gestuurd naar MTV, berichtjes op een forum gezet, op facebook diverse noodkreten geuit. Na tien ondragelijke dagen waarin ik kilo's was kwijt geraakt en tranen met tuiten had gehuild, kreeg ik eindelijk een kort berichtje doorgestuurd. 'New Centaur' - zoals de band bleek te heten - was uit elkaar gevallen. Te veel meisjes, te veel alcohol, te weinig kwaliteit. Toen ik dat las, ben ik naar de snackbar gerend en heb ik een XXL-patat besteld. Daarna heb ik nog een halve liter aardbeienijs met slagroom naar binnen gewerkt.
Ik vond het welletjes met de liefde. Voor mij was verliefdheid een ramp. Een aanslag op mijn gezondheid, geestelijk en lichamelijk. Ik was als de dood weer verliefd te worden. Want stel dat de klachten de volgende keer nog erger werden? Met Patrick was de ellen-

de al enorm geweest. Ik was twee keer bijna overreden en half verhongerd. Een volgende verliefdheid zou ik misschien niet eens overleven!
Anna was ook overtuigd. Mijn angst was terecht, vond ze na lang wikken en wegen. Ze beloofde mee te denken over een plan hoe we mij 'onverliefd' konden houden! Ik was benieuwd waarmee ze zou komen, want ik had zelf echt geen idee. Ik viel op de meest uiteenlopende types en jongens waren overal! Hoe kon je die nu ontwijken?

2. Tips en chips

Anna en ik zaten op mijn kamer. Ieder met een bak chips. Een grote fles cola stond tussen ons in. De vergadering over mijn fobie en wat eraan te doen, kon beginnen.
'Misschien kun je beter van school af gaan,' was Anna's eerste tip. 'Straks word je nog verliefd op een jongen uit de vijfde. Op Xander of zo.'
'Doe niet zo idioot, ik vind hem een nerd. De rest van H5 vind ik ook niets. En de andere jongens van school zijn allemaal jonger dan ik. Knulletjes nog.'
'Gelukkig,' verzuchtte Anna. 'Maar eh, je kunt volgende maand misschien beter niet naar het schoolfeest gaan.'
'Hoezo?'
'Er komt altijd een band. En je hebt iets met jongens uit een band.'
'Dat is waar.' Ik schreef op: geen schoolfeesten meer.
Anna propte haar mond nog eens vol met chips en streek met haar hand over haar buik. Ze wil altijd meteen weten hoeveel dikker ze is geworden.
'Je krijgt problemen als je na volgend jaar verder gaat studeren,' zei Anna meelevend. 'Op een nieuwe school heb je oudere jongens. Allemaal té leuk en lekker. Je zult je beroepskeuze moeten aanpassen.'
Ik knikte en schreef op: opleiding, met drie vraagtekens erachter.
Ik wist nog niet eens wat ik na de havo wilde gaan doen, maar nu werd al bijna elke keus afgesneden. Wat een enorme gevolgen had mijn fobie! Ik zuchtte ervan.
'Bestaan er eigenlijk beroepen waarbij je echt geen mannen kunt tegenkomen?' vroeg ik.
'Hmm.' Anna deed haar ogen dicht en trok een denkgezicht.
'Vroedvrouw,' zei ze even later. 'Volgens mij heb je geen vroedmannen.' 'Ik haat vrouwen met dikke buiken,' zei ik. 'Ik ben Arthur

kwijtgeraakt door zo'n buik.'
Anna dacht verder na. 'Misschien naaister in een atelier,'zei ze. 'Maar dan moet je wel naar India of Pakistan of zo verhuizen. Je hebt daar natuurlijk wel vaak een man als chef. Een nare man, dus daar ga je zeker niet verliefd op worden. Dat scheelt weer. En verder zou ik het zo gauw niet weten.'
Ik zat met open mond naar Anna zitten staren. Waar haalde ze al die idiote hersenspinsels vandaan? Maar ik kon haar niets kwalijk nemen, want mijn fantasie had de hele avond nog niet gewerkt. 'Gelukkig heb ik nog bijna anderhalf jaar om daarover na te denken,' zei ik. 'Ik ga wel een keer naar Weijers toe om te vragen of hij iets weet.' Weijers was de schooldecaan.
Na een halfuur waren de chips en ook Anna's fantasie op. Ze ging weg. 'Laten we morgen maar verder praten,' zei ze. 'Ik ben er doodmoe van geworden. Het is net een wiskunderaadsel. Ik heb dat vak niet voor niets laten vallen.'

Toen ze weg was, zette ik de tv op mijn kamer aan. Eerst op MTV, maar toen ik aan Patrick dacht, schakelde ik snel door. De vorige keer was de ellende bij MTV begonnen. Wat was er op 4? Een film met Ryan Gosling in de hoofdrol. Oh, wat een HUNK was dat toch en zó romantisch in The Notebook. Zappen! Dan maar kijken wat er op 1 was. Een natuurfilm. Ik ging op mijn bed liggen. Al snel werden mijn oogleden zwaar. Het was pas half tien, dus ik vond het veel te vroeg om te gaan slapen. Op 2 was er een gesprek met een gokverslaafde. Wie was die leuke interviewer? Zappen!
Shit, ik kon voortaan echt geen tv meer kijken. Hoeveel kans liep ik niet om verliefd te worden met al die hunks op het scherm. Zoveel zenders. Zoveel kansen op problemen!
Het ergste was dat ik voelde dat er iets in mij zat dat er gewoon op wachtte weer verliefd te worden. Sinds mijn verliefdheid op Patrick over was, vond ik bijna elke jongen leuk. Straks zou ik toch nog op Xander vallen. Dat mocht niet gebeuren!
Ik schreef op: Op tv alleen natuurprogramma's en tekenfilms. De rest is verboden! Ik kon net zo goed helemáál geen tv meer kijken, want ik haatte natuurfilms en tekenfilms. Thuis had ik dus niets meer te doen. Ja, ik zou een beetje kunnen lezen en zo. Maar geen romannetjes. Ik zou verliefd kunnen wor-den op de hoofdpersoon!

En geen glamourtijdschriften over bekende acteurs en artiesten, die ik zo graag las. Tsja, wat kon ik eigenlijk wel lezen? Boeken over de natuur en stripverhalen. Ik bedacht dat ik ook niet meer naar de bioscoop kon. Daar zag je de leuke mannen in mega-formaat of - nóg erger - in 3D. Dat maakte de kans op verliefdheid nóg groter.

Anna was precies op tijd voor de volgende vergadering. Ik had de chips al klaargezet. Ze keek er met schrikogen naar. 'Haal de chips weg,' siste ze. 'Ik was vanmorgen een kilo zwaarder!'
Ik zette de chips onder mijn stoel en graaide er af en toe een hand-je vandaan. Dankzij Patrick kon ik er nog minstens twee kilo bij eten. Ha, ik had het eerste voordeel van mijn ziekte gevonden! Voor Anna vatte ik nog eens samen wat ik de vorige dag allemaal had bedacht. Dat ik geen tv kon kijken en niet kon lezen. Dat ik nooit meer naar de bios kon of naar een feest. Dat ik zelfs geen nieuwe school kon uitzoeken. Kortom, dat ik ongelukkig was en doodongelukkig zou worden.
Anna knikte ernstig. 'Tsja,' zei ze. 'Je bent een soort gevangene van je fobie. Overal loert gevaar. Binnen en buiten. Als je morgen naar school fietst, kan er wel een lekker ding naast je komen rijden.'
'Als ik weer verliefd word, verongeluk ik op een vreselijke manier of ik sterf de hongerdood,' zei ik. 'Maar als ik niet snel verliefd word, dan verveel ik me vast dood. Ik ben een hopeloos geval. Ga maar snel weg, want straks besmet ik je nog.'
Anna pakte mijn hand vast en zei: 'We moeten gewoon een leuke hobby voor je zoeken. Iets waarin je je kunt uitleven en waarbij je geen jongens tegenkomt.'
Ik haalde mijn schouders op. Een hobby voor mij? lk zag het al voor me. De borduurclub van tante Betje. Of knikker mee met tante Kee. Misschien een meisjeskoor? Ik ging net zo lief direct dood.
Anna schudde mijn hand heen en weer. 'Kop op,' zei ze, want ze zag wel dat ik met de minuut neerslachtiger werd. 'Ik weet iets, de manege van Lies Bakker. Mijn zusje zit er op ponyles. Jij hebt vroe-ger toch een eigen pony gehad? Waarom ga je niet weer rijden?'
'Dat heb ik je wel eens verteld. Funky is op een vreselijke manier aan zijn eind gekomen. Hij had koliek. Er was niets meer aan te

doen. Ik wil zoiets nooit meer meemaken. Ik kan er niet tegen als een dier pijn heeft.'
Anna probeerde me over te halen. 'Lies, de eigenaresse van de manege, is een vrouw. Bijna alle kinderen die er rijden zijn meisjes. En de jongens die er rijden, zijn onder de twaalf. Volgens mij zijn er absoluut geen oudere jongens te vinden. Ik hoorde Lies een keer zeggen dat paardrijden een echte meidensport is.'
Ik wilde er niet aan. 'We denken nog even door,' zei ik. 'Er is vast wel een andere hobby te vinden.'
'Nee.' Anna keek streng. 'Dit is echt de beste oplossing. Ik weet het, ik voel het. Weet je wat? We gaan samen op les. Ik doe ook mee. Oké?'
Ik moest wel toestemmen. Als Anna voor mij paardrijles wilde nemen, kón ik niet weigeren. Anna was bang voor paarden. Het was nog net geen fobie.
'Oké, een keer om te proberen dan,' beloofde ik.

3. Jackson

'Heb je je startpas nou al? Ik wilde je inschrijven voor de wedstrijd van 20 april.' Lies was zoals gewoonlijk nogal ongeduldig.
Ik reed nu een maand of vier op de manege en was er altijd te vinden. Als ik de geur van mest en leer opsnoof, werd ik al vrolijk. lk hoorde thuis op de manege, bij de pony's. Wat had ik dit alles gemist. Vroeger was ik altijd op de manege te vinden geweest. Om Funky uit het weiland te halen, hem te borstelen, te rijden. Om hem klaar te maken voor de wedstrijden waaraan we meededen.
Lies vond dat ik goed reed en had me op alle manegepony's laten rijden. Ze had er een stuk of acht. De andere pony's en paarden op de manege stonden in pension. Lies gaf les aan de kinderen van de ponyclub en ze begeleidde hen ook op de wedstrijd.
Ik reed eigen pony's als er iemand ziek of op vakantie was. Soms reed ik wel drie uur per dag. lk hielp met de lessen en gaf op woensdag en zaterdag les aan de kleintjes. Ik hielp met uitmesten en tuig schoonmaken. Voor het slapengaan las ik paardenboeken. *Hoe moet je longeren* en *Van B-proef tot Grand Prix*. Ik had alle paardenboeken van de bibliotheek al een keer geleend. En Lies had ook nog een kast vol boeken, die ik zonder vragen mocht meenemen om thuis te lezen.
Eind januari had Lies een pony gekocht. Hij heette Jackson en dat vonden we allebei een stoere naam. Eerst dacht ik dat ze Jackson voor de handel had gekocht. Af en toe kocht Lies een pony van een meisje dat er bijvoorbeeld te groot voor was geworden en daar zocht ze dan een koper voor. Maar Lies had Jackson van Sporthorses, een advertentiesite van wedstrijdpaarden. Hij was een grote E-pony, dus bijna zo groot als een paard, en hij had goede papieren. Zijn vader was een Arabier en zijn moeder een New Forest. Lies kon vast veel geld met hem verdienen, had ik gedacht.
Maar als er kopers voor een pony kwamen, liet ze hun Jackson

nooit zien. Dat vond ik raar. Lies wilde dat ik elke dag op Jackson reed. Ik vond het best. Ik had toch niets anders te doen.
Lies had me als een soort 'paardendochter' geadopteerd. Dat ze nogal bazig was, kon me niets schelen. Ik deed wat ik wilde doen: ponyrijden, ponyrijden en nog eens ponyrijden. Ik genoot van elk uur van de dag. Dit was mijn leven! Tussen de pony's was er geen plaats voor verliefdheid. Hier kwam ik geen leuke jongens tegen. Ik schaamde me nu zelfs een beetje voor mijn 'irisfobie'. Vooral nadat ik het hele verhaal een keer aan Lies had verteld. Ze was bijna van haar stoel gevallen van het lachen.

Samen met Anna had ik mijn probleem nogmaals besproken. We hadden een prachtige theorie bedacht. Ik had het verlies van Funky nooit verwerkt. Ik had zo raar op jongens gereageerd omdat ik eigenlijk mijn pony miste. Jongens waren een soort vervangende pony geweest. Nu ik weer 'in de pony's zat', zou ik geen last meer hebben van mijn verliefdheidsfobie. We vonden onszelf echte psychologen, Anna en ik.
Anna was trouwens na haar vijfde les met ponyrijden opgehouden. Ze had geen moment plezier in het rijden gehad. Ze was echt elke seconde bang geweest om van Bowie af te vallen. En dat was nog wel de braafste pony van de hele wereld. In de vijfde les viel ze van hem af. Bowie ging draven, zoals door Lies gecommandeerd. Hij wendde braaf rechtsaf bij B. Maar Anna wendde niet mee af. Ze wilde rechtdoor en viel, nee, ze liet zich gewoon van hem af vallen. Daarna stond ze op, klopte het zand van haar broek, lachte naar Lies en zei: 'Ik kap ermee. Dit is niets voor mij.'
Maar goed, even terug naar de startpas. Ik liet hem dus aan Lies zien. 'Vanmorgen met de post gekomen. Gaaf hè?'
Lies knikte tevreden. 'We hebben nog drie weken voor de eerste wedstrijd. Gewoon springen gaat natuurlijk goed, maar ik verwacht dat Jackson ook best in de cross zal gaan, al hebben we dat nog niet kunnen trainen. Bijna elke pony vindt het leuk om door het bos te galopperen en een natuurlijke hindernis te springen.'
Ik knikte.
'De vorst is gelukkig uit de grond, dus van de week gaan we op het crossveld oefenen. Maar we gaan ook elke dag dressuren!' Lies klonk streng en ik begon te lachen.

Toen vertelde Lies dat ze al heel lang een droom had en dat ze nu kans zag die echt te laten gebeuren. Haar belangstelling was altijd uitgegaan naar crossen en alle kinderen van de ponyclub kregen een paar crosslessen per jaar. Om te kijken of ze dat leuk vonden.
De ponyclub had sinds vorig jaar drie goede crosscombinaties. Maar een vierde, want een equipe bestaat uit vier, had Lies niet kunnen vinden. Daarom had ze mij nu tot vierde gebombardeerd. En dat was ook de reden waarom ze Jackson had gekocht. Om een kans op winnen te hebben. Met deze crossequipe konden we in oktober meedoen aan de provinciale kampioenschappen. Als we die wonnen, konden we door naar de nationale. Samen met Lies zouden we dan in De Hoefslag komen, of in Paard en Sport en in andere paardenbladen. Als we tenminste weer wonnen.
Nu snapte ik pas waarom ze zoveel aandacht aan mijn persoontje besteedde. En waarom ze Jackson niet kwijt wilde.
Lies liet niets aan het toeval over. We zouden allevier drie keer per week van haar les krijgen. Een keer dressuur, een keer springen en een keer crossles. Dressuur was Jacksons zwakste punt. En met dressuur kon je de wedstrijd juist winnen! Lies beulde me af in de dressuurles. Soms ging ze zelf op Jackson zitten om hem iets duidelijk te maken. Ik deed ontzettend mijn best, want sinds ik weer ponyreed, zag ik mijn toekomst duidelijk voor me. Ik zou in de paarden gaan. Na mijn eindexamen volgend jaar zou ik een opleiding tot instructeur gaan volgen. Later zou ik een eigen manege beginnen. Alleen, solo, zonder man, net als Lies. Of misschien juist wel met een leuke jongen. Ik had toch geen last meer van mijn 'irisfobie'?

4. Op wedstrijd

Het was 20 april, de dag van de wedstrijd. De hele week was ik opgewonden geweest. Mijn eerste cross, ofwel 'eventingwedstrijd' voor ingewijden. Eerst dressuur, dan een springparcours en daarna dan dé cross, het echte werk. We waren met drie combinaties gekomen. Monique op Caspar, Lida op Sofie en ik op Jackson. Carolien had moeten afzeggen, want Tobber was verkouden. Hij had zijn naam niet voor niets gekregen.
'Gelukkig zitten we in het begin van het seizoen,' zei Lies. 'Er zijn dit jaar nog zo'n acht wedstrijden te rijden. lk wil proberen jullie aan minstens de helft ervan mee te laten doen. Desnoods doen we er nog een extra voor Carolien.'
Het probleem met eventingwedstrijden was dat ze zo ver van huis werden georganiseerd. Lies ging liever niet naar de wedstrijden in het zuiden. Dan moesten de pony's namelijk langer dan twee uur in de trailer staan.
We waren met twee trailers op weg gegaan. Lies had Jackson en Sofie in haar trailer meegenomen. De ouders van Monique hadden hun eigen trailer. Lida's vader en moeder reden achter ons aan in een personenauto.
Samen met Anna zat ik op de voorbank naast Lies in haar Landrover. Ik had Anna als mijn groom aangesteld, maar wel als een bijzondere. Normaal is een groom er vooral voor de verzorging van het paard. Maar Anna wilde Jackson of de andere pony's beslist niet aanraken. Ze had iets in de krant gelezen over een vrouw die door haar paard was doodgetrapt. Daar had ze nachtmerries over gehad. Anna was er dus alleen voor de mensen. 'We vinden wel een taak voor je,' had Lies gezegd.
Mijn ouders kwamen niet kijken, ze hadden vandaag andere plannen. Ze waren vroeger zo vaak met mij naar wedstrijden mee geweest, dat ze niet meer stonden te trappelen. Ik vond het niet

erg. Ik was, samen met Monique, de oudste van de ponyclub. We waren al zestien en konden op eigen benen staan. En trouwens, zowel Anna als Lies waren er voor mij.
Ik had de manen van Jackson thuis ingevlochten. In de dressuurring moest hij er netjes uitzien. We kregen ook een cijfer voor verzorging. De opgerolde vlechtjes lagen strak tegen Jacksons zware, bruine hals aan. Ik keek nog even de dressuurproef door die ik zo zou moeten rijden. Ik kende hem eigenlijk uit mijn hoofd, maar Lies zou hem toch voorlezen.

Monique was nu in de ring. Caspar deed zijn oefeningen heel braaf, misschien wel iets te braaf. Caspar had net iets te weinig pit. Ik zag hoe de sporen van Monique bij elke pas tegen zijn buik tikten, maar Caspar liep er niet echt sneller door. Ook Lida was vóór mij aan de beurt. Sofie was een donkerbruine, bijna zwarte pony. Een merrie natuurlijk. Je zag aan haar manier van draven dat ze plezier in het rijden had. In de middendraf gooide ze haar voorbenen zo ver mogelijk naar voren. Dat zou Lida goede punten opleveren.
Er was nog een combinatie na Lida en dan moest ik. Mijn opwinding maakte plaats voor zenuwen. Mijn handen waren zo klam dat ik snel mijn witte handschoenen aantrok. Jackson voelde mijn zenuwen. Toen ik hem liet halthouden, kwam hij ineens omhoog. Ik had de teugels te strak gehouden.
Doe normaal, zei ik tegen mezelf. Je hebt zo vaak dressuurproefjes gereden. Je hebt een klasse hoger gereden! Hoe vaak ben je niet in de prijzen gevallen? Jawel, maar toen reed ik op mijn eigen pony, zei een andere stem in mij. Nu rijd ik op een pony van Lies. Zij verwacht dat ik net zo goed rijd als de anderen, misschien wel beter. En we hebben maar drie maanden gehad om Jackson bij te schaven in de dressuur. Ik weet echt niet of dat gelukt is. We weten niet eens of Jackson al eerder een dressuurring heeft gezien. Misschien denkt hij wel dat hij over de witte hekjes van de ring moet springen!
'Iris!' Het was Anna die me kwam roepen. Ze had het blaadje met starttijden hij zich. Lies had haar opgedragen ons drieën op tijd de juiste ring in te sturen.
Sommige oefeningen gingen goed, andere niet. Jackson deed het

heel goed in de draf en de galop, vooral in de strekgangen. Maar hij was daarna moeilijk terug te nemen. Hij was zo sterk! En vier seconden halthouden was drieëneenhalve seconde te lang voor hem. Een volte van tien meter werd tweemaal zo groot.
Ik was teleurgesteld, maar Lies troostte me. 'Dit was zijn eerste dressuurproef, dat is duidelijk,' zei ze. 'Ik schrijf je thuis in voor een paar dressuurwedstrijden in de buurt. Je zult zien hoe snel het beter gaat. Verwissel het dressuurzadel maar met het springzadel. Je bent over een half uur aan de beurt voor het springparcours. Concentreer je wel hè? Als je teveel fouten maakt, mag je niet eens meer de cross rijden.
Het springparcours maakte de dressuurproef meer dan goed. Vloeiend, zonder enige hapering, galoppeerde Jackson door het parcours. Het was alsof alle hindernissen op de beste afstand voor hem waren neergezet. Jackson raakte geen enkele balk en maakte de snelste tijd tot nu toe. Dat was een opsteker. Lies stond ons lachend op te wachten.
Ik klopte Jackson uitgelaten op zijn hals. Hij wilde niet stilstaan, was nog helemaal opgewonden. Met zijn voorbeen sloeg hij voortdurend naar voren. Hij wilde nog een keer!
'Straks mag je crossen, Jack. Maar nu ben je even klaar,' zei ik, maar hij bleef met zijn voorbeen slaan.
'Zet Jackson maar op de trailer, als hij op adem is,' zei Lies. 'Jullie rijden de cross pas over anderhalf uur.'
Lies had ons thuis op de cross voorbereid. Op haar oefenterrein had ze een op- en afsprong, die hier ook inzat. Een klein zandheuveltje met een biels aan beide kanten. Aan de ene kant erop, aan de andere eraf. De zigzagsprong, die een beetje op een haaientand leek, was ons ook bekend. Het was gewoon een breedtesprong die er wat gevaarlijk uitzag. En ook de liggende V kenden we. Die moest je als in-uitje nemen, of je moest in één keer over de punt van de V heen springen.
Lies had ons eerder op de dag al uitgelegd hoe we de cross het beste konden rijden. Waar we snelheid konden maken en waar we onze pony's moesten terugnemen. 'Jullie kunnen de cross makkelijk in zes minuten rijden,' had Lies gezegd. 'Er zijn eenentwintig sprongen. Dat lijken er veel, maar ze zijn niet hoger dan tachtig centimeter. Sommige hindernissen lijken zelfs een natuurlijk

obstakel.' Ze had ons gewezen op een verhoogde boomstam en een greppel met een haag erachter. '0 ja, en vergeet niet dat je bij elke sprong de rode vlag rechts en de witte links van je moet houden. Jullie zullen niet de eersten zijn die uitgesloten worden vanwege een verkeerd gereden parcours.'
Ik had echt zin in de cross. De sprongen waren niet te hoog en Jackson was erg snel. Zou ik toch nog kans maken op een prijs?

We gingen de paarden klaarmaken voor de cross. De vlechtjes van de dressuur en het springen mochten uit de manen, behalve het vlechtje net achter de oren. Thuis had Lies ons al uitgelegd dat we het hoofdstel door middel van een vetertje met het vlechtje moesten verbinden.
'Als je valt, mag je weer opstijgen en doorrijden,' had ze uitgelegd. 'Maar dat gaat een beetje moeilijk als je pony zijn hoofdstel kwijt is.'
'Ik zou mijn pony er juist vandoor laten gaan,' zei Anna, die vanaf een afstand zat toe te kijken. 'Dan was ik direct klaar en mocht ik naar huis.'
'Het is geen straf, hoor, om een cross te rijden,' zei Lida lachend. Anna trok een gek gezicht waar we allemaal om moesten lachen.
Ik maakte van Jacksons staart een lange vlecht. Die sloeg ik twee keer dubbel en ik bond een gele bandage om zijn staartwortel. Om zijn onderbenen gingen ook gele bandages. Lies had me een gele bodywarmer gegeven met 'Stal Lies Bakker' op de achterkant. Op het zadeldekje van Jackson stond hetzelfde. Ik had ook een overtrek in dezelfde kleur op mijn crosshelm. Het geel stond prachtig bij de kastanjebruine kleur van Jacksons vacht.
Lies kwam met een pot vaseline aanlopen. Ze smeerde de borst en de voorbenen van Jackson in en ook zijn achterbenen. 'Als hij op een hindernis ten val komt, glijdt hij er zo makkelijker van af. Dat voorkomt blessures,' zei ze.
We waren klaar met Jackson en ik vond dat hij er superprofessioneel uitzag. Hij voelde dat zelf ook en droeg zijn staart hoog in de lucht. Toen we naar het crossterrein gingen, kon Jackson zelfs niet meer normaal stappen. Hij danste op zijn achterbenen.
Bij de start waren we meteen weg. Jackson kon bijna niet wachten op mijn aanwijzingen. Waar moet ik heen, leek hij zich direct al af

te vragen. Waar mag ik overheen? Toen hij niet snel genoeg een hindernis zag, begon hij wild met zijn hoofd te schudden. Ik voelde hoe zijn sterke achterhand ons naar voren stuwde. Hoe hij zijn achterbenen net voor de sprong onder zijn lichaam zette en de lucht in vloog. Hoe hij, zodra hij aan de andere kant neerkwam, zich weer afzette voor de snelle galop naar de volgende hindernis. Over de heuvel, de zigzag, in één keer over de punt, breed over de greppel met de haag. Daarna de boomstam en een stenen wal.
Jackson galoppeerde sneller en sneller. Hij sprong hoger en breder dan nodig was. Mijn ogen traanden van de snelle rit en ik zag niet meer precies waar we reden. We volgden een pad naar links, galoppeerden een lang stuk over een wei en namen daarna een bospad met drie sprongen. Ineens snelden we door de finish. We waren er al! Ik had het idee dat we pas net waren begonnen.

Lida werd veertiende. Zij had twee weigeringen in de cross en een weigering en een balk bij het springen. Monique werd achttiende. Ik werd uitgesloten. In de cross hadden we de een-na-laatste hindernis overgeslagen. Er was nog een zijpaadje geweest dat ik helemaal niet had gezien. Ik kon mezelf wel voor m'n kop slaan. In het springparcours waren we foutloos geweest, in de cross trouwens verder ook. Hoe kon ik nou een hindernis overslaan?
'Hij is nog iets te machtig voor je,' zei Lies. 'Hij gaat te snel. Jij rijdt hem niet, hij rijdt jou. Hij moet nog meer gedressuurd worden.'
Ik kon wel huilen. Ik had alles verkeerd gedaan, ik was Jackson niet waardig!
Lies sloeg haar arm om me heen en zei: 'We zijn pas aan het begin van het seizoen. Nu kunnen we echt aan het werk gaan. Bij Caspar moeten we aan zijn conditie werken. Hij mag wel wat meer krachtvoer hebben. Sofietje moet gewoon veel springtraining hebben. Jij moet je inschrijven voor een paar concoursen, Lida. En met Jackson moeten we meer dressuren. Hij is gewoon fantastisch met springen, maar met de dressuur heeft hij te veel strafpunten. Dat je die ene sprong miste, is ook een kwestie van dressuur. Als hij beter aan het bit staat, kun je hem rustiger door de cross sturen.'
Anna probeerde me te troosten. 'Ik vond je te gek goed rijden,' zei ze. 'Je bent zo in je element als je rijdt. Ik ben gewoon jaloers op je.

Je bent echt nergens bang voor, hè?' Ze dacht even na en zei toen: 'Nou ja, behalve dan voor jongens.'
We begonnen allebei te lachen. 'Zelfs daar ben ik niet meer bang voor,' zei ik.
's Nachts in bed reed ik in gedachten steeds maar weer de cross. Ik was al over de uitsluiting heen. Lies had gelijk, er kwamen nog andere wedstrijden. Anna had gelijk, ik had te gek goed gereden! Wat een ervaring was het geweest om op zo'n sterke pony te rijden. Om zoveel spiermassa onder je te voelen. Daar kon echt niets tegenop! Wat had ik me een tijd geleden aangesteld met die belachelijke verliefdheid. Wat was ik een bakvis geweest! Ik had gewoon niets beters te doen gehad. Nu pas leefde ik echt! Eigenlijk was het een geluk geweest dat ik die verliefdheidsfobie had gekregen. Anders was ik nooit meer tot ponyrijden gekomen. Wanneer had ik de volgende wedstrijd?

5. Mijn zegetocht

Het leek wel of er iets in de lucht hing op de manege. Een wolk van opwinding en gespannen verwachting. Lies had voor ons allemaal uitgedacht hoe we ons het beste op de provinciale kampioenschappen konden voorbereiden. Caspar kreeg een speciale granenmix met vitamines. Binnen een maand was hij meer voorwaarts dan ooit. Gelukkig bleef hij net zo braaf als hij altijd was geweest. Vroeger maakte hij een slome indruk in de dressuur. Nu leek hij gewoon een heel gehoorzame pony, die graag werkte. Monique, die alle opmerkingen over 'die slome duikelaar' en 'dat ouwe beestje' al lang zat was, kreeg weer lol in Caspar. In de wedstrijden die volgden, klommen ze gestaag stapjes in het klassement, totdat ze in de prijsuitreiking voorkwamen.
Carolien was pas op de derde wedstrijd met Tobber van de partij. Ze viel direct in de prijzen. Het enige probleem bij Tobber was zijn gezondheid geweest. Dat was al vanaf zijn geboorte, daarom was hij ook zo genoemd. Hij was vaak verkouden. Soms hoestte hij wekenlang en hij had vaak een loopneus. Met zo'n verkoudheid was hij al snel twee maanden voor wedstrijden uitgeschakeld, omdat zijn conditie met elke hoestbui achteruitvloog. Ook daarop had Lies wat bedacht.
'De dierenarts geeft hem steeds maar weer antibiotica, dat is niet goed voor hem. Laat maar eens een natuurgenezer komen. Ik heb gehoord dat er een goede in de buurt is.'
De ouders van Carolien wilden alles wel proberen. Het was zo sneu voor Carolien om elke keer weer een wedstrijd te moeten afzeggen. Het was zo'n akelig gezicht, die zieke Tobber.
De natuurgenezer kwam en eerst dachten we dat hij Tobber vergif had gegeven. De pony werd vreselijk ziek! Het snot kwam uit zijn neus, zijn mond, ik geloof zelfs uit zijn oren! De natuurgenezer zei dat dit erbij hoorde. Dat Tobber alle gif uit zijn lijf werkte. Dat hij

daarna echt beter zou worden.
En zo gebeurde het ook. Ineens begon Tobber te glanzen. Hij hoestte niet meer en begon een goede conditie op te bouwen.
Lida en haar pony Sofie kregen extra crosstraining. Al snel bleek dat het probleem niet in de pony, maar in Lida zat. Sofie was een felle merrie. Ze sprong graag en durfde daarbij ook risico's te nemen. Ze was soepel als een kat. Maar na een sprong was ze moeilijk terug te nemen. Lida was eigenlijk bang voor de snelle merrie. Hiervoor had ze een oude, brave pony gehad. Hem had ze bij elke pas moeten drijven. Het enige wat ze nu deed was inhouden. Lida was hard in haar handen geworden en Sofie pikte dat niet. Ze gooide haar hoofd omhoog en kon dan niet meer springen. Vandaar al die weigeringen in de cross en in het parcours.
Lies liet ons een paar lessen van pony ruilen. Lida moest op Caspar, Monique op Tobber, Carolien op Jackson en ik op Sofie. Ik kreeg als opdracht mee haar absoluut niet in de mond te zitten. Boven de sprong moest ik haar goed vrijgeven. Daarna moest ik haar met mijn zit terugnemen. Het lukte natuurlijk niet meteen. Maar na een paar keer kreeg Sofie door wat ik wilde en liet ze zich alleen op mijn zit terugnemen.
Lida kon bijkomen op Caspar. Hij sprong rustig en correct. Daardoor kon ze oefenen op haar zit en teugelvoering.
Ik oefende volop met Jackson in de dressuur. Lies had me ingeschreven voor diverse proefjes in de buurt en elke keer ging het beter. Op het derde concours begonnen we winstpunten te rijden. Na nog een paar concoursen met soms zelfs dubbele winstpunten gingen we over van de klasse B voor beginners naar de L van lichte dressuur. Dat was zeker niet alleen aan mij te danken. Omdat Jackson 1.55 meter mat, was hij bijna net zo groot als een paard. Dus zeker niet te klein voor Lies. Lies oefende elke morgen een halfuurtje met hem. Ik plukte daar de vruchten van. Lies had namelijk vroeger op hoog niveau dressuur gereden.

In het voorjaar en de zomer hield ik mijn zegetocht. Met z'n vieren gingen we elke maand naar een eventingwedstrijd. In mei werd ik zesde, in juni derde en in juli eerste. De andere drie scoorden ook goed. Vooral Carolien. In de laatste wedstrijd was zij tweede geworden, dus ze kwam net na mij. De andere twee zaten bij de

eerste tien.
'We hebben een goede kans bij de provinciale,' zei Lies. 'De drie beste combinaties tellen. Dus als een van jullie pech heeft, is er nog geen man over boord. Het lijkt me niet waarschijnlijk dat er meer dan een pech heeft. Meiden, we gaan ervoor, hè?'
Wij knikten en lachten opgewonden. Natuurlijk gingen we ervoor.
Het was de grote vakantie. We hadden tijd zat om ons voor te bereiden. We waren elk uur van de dag op de manege te vinden. We poetsten de pony's urenlang. We reden in de stoffige buitenbak en spoten de pony's daarna rustig een halfuur af. Jackson vond het leuk als ik de slang in zijn mond stak. Hij pakte die dan vast met zijn tanden en begon heen en weer te schudden als een jonge hond met een stok.
's Avonds reden we naar het strandje, waar je absoluut niet met paarden mocht komen in de zomer. Maar wij gingen wel, stiekem. Want dat was een goede training. In een cross moet een paard zo in het water durven springen. Dat konden we hier goed oefenen.
Eerst in stap over het zand en het water inlopen. Daarna in draf en tot slot in volle galop. De pony's hadden er net zoveel lol in als wij.
We konden het prima met zijn vieren vinden. Ze zeggen altijd dat meiden veel ruzie maken met elkaar. Dat ze elkaar niets gunnen. Maar dat was bij ons niet zo. Ruzie hebben we niet één keer gehad. Toen ik in juli eerste was geworden, kreeg ik direct een zoen van de anderen. Carolien was zelfs de eerste die naar me toe kwam.
'We zijn een en twee geworden, te gek hè?!' had ze geroepen. Alsof het haar niet uitmaakte wie op welke plaats was gekomen.
Maar ineens deden de meisjes alsof ik de ster van het team was.
'Wil jij Tobber morgen rijden? Ik moet een dag met mijn ouders mee,' vroeg Carolien een paar keer.
'Wil jij Sofie nog een keer springen? Ik kan haar weer bijna niet houden.' Dat was Lida. En Monique vertelde me over haar problemen thuis. Haar ouders maakten vaak ruzie. Ik was de oudste van het team, al was Monique maar een paar maanden jonger, en zo voelde ik me ook. Ouder, wijzer, meer ervaren. Iemand met veel verstand van paarden en toekomstig provinciaal én nationaal kampioen.
Anna zag ik die vakantie maar weinig. Met haar ouders was zij een maand naar Spanje geweest. Ik was uitgenodigd om mee te gaan,

maar ja, dan had ik Jackson niet kunnen trainen.
De eerste twee weken schreef Anna me bijna elke dag een brief. Ze miste me en verveelde zich kapot. Maar in de derde week van haar vakantie waren er een paar leuke jongens op de camping aangekomen. 'Wat jammer dat jij hier niet bent,' schreef ze. 'Ik kan gewoon niet tussen hen kiezen. Ze zijn alletwee even lief, leuk en lekker. Als jij hier was geweest, hadden we om hen kunnen loten.'
Ik glimlachte maar eens voor me uit. Ik had al meer dan een halfjaar niet meer naar jongens gekeken. Ik had niet eens meer aan jongens gedacht. Een verliefdheid, al was het maar een vakantieliefde, leek zo ver weg. Ineens kreeg ik alleen nog maar kaartjes uit Spanje. Anna had het te druk met haar twee hunks.

De vakantie was afgelopen, we gingen al weer naar school. Ik kwam in het examenjaar en werd door mijn mentor gewaarschuwd dat ik niet veel tijd voor de manege zou hebben. Toetsen, schoolonderzoeken en boeken lezen voor de talen; het hele jaar zou ik het druk hebben, voorspelde hij. Ik haalde mijn schouders op. Zolang ik de eerste maanden maar tijd voor Jackson had, vond ik alles best. We hadden nog twee wedstrijden in september, en begin oktober waren de provinciale kampioenschappen. De toetsen begonnen toch pas in november?
Op 14 september was de eerste wedstrijd van de maand gepland. Op 13 september was Lies een jonge ruin aan het beleren. Hij schrok ergens van en sprong tegen het houten beschot. Lies kwam met haar been klem te zitten. Met haar hoofd stootte ze ook nog tegen een dwarsbalk aan. Daarna viel ze van het paard af. Een pensionklant had het zien gebeuren. Lies werd met een ambulance opgehaald en naar het ziekenhuis gebracht.
's Avonds werd ik opgebeld door de ouders van Monique. Lies had al instructies gegeven. De volgende morgen moesten we gewoon naar de wedstrijd gaan. Lida's vader moest haar auto met trailer rijden. Caspar en Tobber zouden met Moniques vader meegaan.
Lies had ook gezorgd voor een andere coach. Haar neef Ruben zou op de wedstrijd komen. Ruben was bezig met een opleiding als instructeur, dus dat zat wel goed.
Ik was opgelucht dat Lies in staat was haar zaken te regelen. Dat betekende toch dat ze niet al te ernstig gewond was? Ik was blij

dat de wedstrijd toch doorging, want we hadden er zo hard voor getraind. Hierna was er nog maar één wedstrijd voor de provinciale, waar het moest gebeuren. Ik was zo bezig met Lies en de wedstrijd van de volgende dag, dat ik er niet bij stilstond dat Ruben een jongen was.

6. Help, ik ben weer verliefd

Ruben was razendknap. Hij had donker bruin, krullend haar en azuurblauwe ogen, die fel afstaken bij zijn gebruinde huid. Hij zag er Engels uit in zijn waxjas en bruine outdoorlaarzen. Hij lachte naar me en stak zijn hand uit. Een regendruppel gleed van zijn neus op zijn hagelwitte tanden.
Ik probeerde me op de druppel te concentreren, maar ik voelde hoe mijn gezicht knalrood werd. 'Steek je hand uit,' zei ik tegen mezelf, want Ruben stond nog steeds voor me met zijn uitgestoken hand. Maar mijn hand deed het niet en bleef langs mijn lijf hangen. 'Zeg iets,' zei ik tegen mezelf. 'Zeg: "Hallo, ik ben Iris. Fijn dat je ons komt begeleiden." Maar mijn stem deed het ook niet. Ruben pakte mijn hand en schudde die.
'Jij bent Iris, hè?' zei hij. 'Lies heeft me veel over je verteld. Ik zal proberen de zaak op de rails te houden tot zij terug is.' Ik knikte wat wezenloos en vluchtte weg naar de trailer. Ik moest Jackson uitladen, ik moest me op de wedstrijd kunnen voorbereiden, ik moest...

'Lies komt snel terug,' zei ik tegen mezelf, terwijl ik Jackson opzadelde. 'De volgende wedstrijd is ze er al weer bij. Er is niets ernstigs met haar aan de hand, anders had ze de zaken niet zo snel kunnen regelen. Je houdt het best een dagje met Ruben vol. Hij is gewoon erg knap. De andere meisjes zijn ook van hem gecharmeerd. Je wordt absoluut niet verliefd op hem, je bent alleen een beetje van slag. Je hebt Jackson en dat is genoeg. 0, was Anna er maar. Waarom moest ze uitgerekend vandaag met haar twee Groningse scharrels een rondvaart in Amsterdam plannen? Het

stort van de regen, ze vinden er vast niets aan. Waarom is Anna er niet als ik haar nodig heb?' Ik probeerde mezelf gerust te stellen: volgende keer is Lies er weer. Probeer vandaag gewoon normaal te doen. Dat lukt toch wel voor een dag? Dat lukte dus niet.
Hoewel ik de dressuurproef uit mijn hoofd kende, omdat we elke keer dezelfde reden, vroeg ik de moeder van Monique me voor te lezen. Ze was verbaasd, maar deed het natuurlijk wel.
'Ik heb niet zo goed geslapen en nu ben ik bang dat ik fouten maak,' zei ik toen ze me doordringend aan bleef staren.
'Ik vond je net al zo raar uit je ogen kijken,' zei ze, opgelucht door mijn verklaring.
'Slaaptekort,' knikte ik. Ik vond dat ik de zaak goed had opgelost. Gelukkig, ik was nog in staat tot nadenken. Zie je wel dat ik niet verliefd was?
Toen kwam Ruben er aan. 'Over tien minuten in ring twee,' zei hij. Hij had een lage, warme stem en keek me glimlachend aan. Hij had zeker door dat ik door hem van slag was. Hij lachte me natuurlijk uit!
Het bloed vloog weer naar mijn wangen. Ik wilde wat zeggen om de spanning te verbreken. Ik wilde een grapje maken, maar in plaats daarvan kreeg ik de hik. 'Hik,' zei ik en na een paar seconden weer: 'Hik.'
Ruben liep snel weg en kwam een minuut later terug met een bekertje water. 'Drink maar iets,' zei hij. 'Wat vervelend voor je om nu de hik te krijgen.'
Vervelend? Ik schaamde me kapot.

Het is een wonder dat ik in de dressuurproef de juiste figuren heb gereden. Ik had blijkbaar mijn automatische piloot ingeschakeld. Het regende nog steeds, maar niet meer met dikke stralen. Het miezerde wat na. Het water druppelde van mijn cap op mijn wangen, maar ik had geen last van de nattigheid. Ik vond de verkoeling juist wel prettig.
Heel veel fouten maakte ik niet in de proef, maar ik deed ook niet veel goed. Jacksons middendraf kwam er niet uit, want ik vergat hem te drijven. De S reed ik slordig, de eerste boog was drie keer zo groot als de tweede. Halthouden deden we deze keer bijna tien seconden.

Moniques moeder riep wel driemaal: 'Voorwaarts in arbeidsdraf!' voordat ik been gaf. Toen ik de ring uitkwam, zei ze: 'Wat is er met jou aan de hand? Het lijkt wel of je met je gedachten mijlenver weg bent. Heb je een ziekte onder de leden?' Ze legde haar hand op mijn voorhoofd en zei: 'Je voelt wel warm aan, zal ik de thermometer even halen?' Ik schudde verschrikt van nee.
'Ik ben alleen een beetje slaperig. Ik heb vannacht nauwelijks een oog dichtgedaan door het onweer. En de vorige week heb ik ook slecht geslapen omdat het zo warm was.'
Ze accepteerde mijn verklaring en liet me verder met rust.

Toen iedereen zijn dressuurproef had gereden gingen we het crossparcours lopen. Ruben had het 's ochtends vroeg al bekeken en had veel goede raad. 'Het is spekglad, dus kijk uit. Het heeft de hele nacht geregend. Voor en na de hindernissen wordt het na elke deelnemer modderiger. Ga maar niet te snel, een kleine overschrijding van de tijd is geen ramp. Ik wil geen gebroken benen. Lies heeft wat dat betreft haar best al gedaan.'
De andere meisjes lachten en ik probeerde ook een grimas te maken.
We liepen naar de eerste sprong, een hindernis die uit autobanden bestond. Ruben liep naast me en ik probeerde hem kwijt te raken door me zo langzaam mogelijk voort te bewegen. Maar hij paste zich bij mijn tempo aan.
'Deze sprong zal geen problemen veroorzaken,' zei Ruben. 'Net als de tweede, de boomstamwagen. Die heeft weliswaar geen grondlijn, maar er zitten geen enge toeters en bellen aan.'
Ik liep om de hindernis heen, zogenaamd geïnteresseerd in de wielen van de wagen. Als Ruben nou maar het parcours zou volgen, dan kon ik achter hem lopen. Dan zag ik tenminste zijn knappe gezicht niet.
Ik gedroeg me weer fobisch, constateerde ik ineens. Irisfobisch. Ik was hopeloos en reddeloos verliefd op Ruben. Er was natuurlijk niets wat ik kon doen om het op te laten houden. Nou ja, ik kon proberen hem te ontwijken. Want elke keer als ik hem zag, zou mijn verliefdheid erger worden.
Help...! Ik kon al niet meer normaal lopen en ik moest het hele crossparcours nog afleggen! Wat kon er allemaal niet gebeuren!

Ik zou van Jackson vallen en meegesleurd worden. Ik zou met mijn hoofd op de boomstam terechtkomen en mijn nek breken. En anders zou ik in het springparcours wel met mijn kop tegen de muur rijden.
Wat had ik een pech dat ik uitgerekend op Ruben viel. Hoe kun je iemand ontwijken die je begeleidt? Ik kon moeilijk weglopen als hij er aankwam. Ik nam me voor hem in elk geval niet meer aan te kijken. Die ogen...
Ruben kwam naar me toe en pakte mijn arm vast. Ik kon niet ontsnappen! Waar zijn vingers op mijn arm lagen, voelde ik elektrische schokken. Alsof ik tegen stroomdraad werd aangedrukt. Daarna werden mijn knieën week en ik zakte door mijn benen. 'Iris!' Monique, Carolien en Lida riepen mijn naam tegelijk uit. Ruben pakte me onder mijn ellebogen en hees me op. Even waren zijn lippen een centimeter van de mijne verwijderd. Ik sloot mijn ogen en bleef zo in zijn armen hangen.
'Iris is flauwgevallen,' gilde Lida en ze rende weg om haar ouders te halen.

Ruben tilde me op en droeg me helemaal naar het trailerterrein. Wat was hij sterk!
'Zie je wel dat je ziek bent?' zei Moniques moeder. 'Dat komt heus niet van een beetje slaaptekort. Je hebt een virus onder de leden.' Ze maakte van de achterbank van hun auto een bed. Daarna liep ze weg om een dokter te halen.
Ik wist dat de dokter niets zou kunnen vinden, maar dat zei ik haar maar niet. Ik wist precies wat er met me aan de hand was. Maar al had ik geen virus onder de leden, het resultaat was hetzelfde. De wedstrijd van die dag was voor mij afgelopen. We hadden nog maar één wedstrijd voor de provinciale. Wat zou er met mij gebeuren als Lies dan nog niet terug was?

7. Hypnose

's Avonds belde ik Anna op. Ze moest komen! Nee, het kon me niet schelen dat ze een afspraak met de twee hunks had. Nee, ik wilde ze absoluut niet zien! Ik had alleen haar nodig en wel nu, meteen! Anna kwam.
Ik lag in bed. Ook mijn ouders dachten dat ik een virus onder de leden had. Ze hadden me meteen in bed gestopt toen ik werd thuisgebracht.
'Wat moet ik doen?' riep ik uit toen Anna binnenkwam. 'Ik kan niet eens lopen als Ruben in de buurt is. Ik kan niet praten, niet rijden, ik kan helemaal niets. De verschijnselen zijn weer erger geworden. Ik had nooit naar de manege moeten gaan. Het is jouw schuld dat dit is gebeurd. Los het dan ook maar op.'
Anna voelde zich erg verantwoordelijk. 'We komen er wel uit,' probeerde ze me gerust te stellen. 'Onderweg heb ik al nagedacht en ik heb een paar mega gave ideeën.'
Ik ging rechtop zitten. Wat heerlijk toch om een vriendin te hebben die voor je wil denken.

'Heb je een foto van hem?' vroeg Anna. 'Dan plakken we die op het behang en dan tekenen we er een snorretje op en een puntbaardje en een brilletje met ronde glazen. Als je om Ruben kunt lachen, is de verliefdheid meteen over!' Anna keek me aan of ze het ei van Columbus had opgediend.
'Natuurlijk heb ik geen foto van hem,' zei ik. 'Ik heb hem vandaag pas voor het eerst ontmoet. En als ik wel een foto van hem had gehad, was ik waarschijnlijk al dood geweest. Gestikt. Hij is zo onwerelds knap, dat ik vergeet te ademen als ik hem zie.'
'Eh, dan gaan we al zijn negatieve eigenschappen op een rijtje zetten.' Anna liet zich niet uit het veld slaan. 'Als je verliefd bent,

zie je alleen iemands positieve eigenschappen. Zodra je zijn negatieve kanten ziet, is je verliefdheid over. Nou, bedenk eens iets. Heeft hij in zijn neus gepeuterd? Had hij een wrat op zijn vinger? Heeft hij iets superdoms gezegd tegen een van jullie?'
Ik deed mijn ogen dicht en liet de gebeurtenissen van die dag de revue passeren. Ik herinnerde me Ruben zoals ik hem voor het eerst had gezien. Met de grappige waxjas aan en de regen die op zijn lippen druppelde. En die prachtig blauwe ogen! lk zag hem weer naar me toe komen met het bekertje water toen ik de hik had. Die zorgzaamheid! Ik zag hem voor me uit lopen toen we het crossparcours verkenden. Die gespierde benen!
Ik zuchtte diep. Wat een knapperd was Ruben, wat een superhunk! Even later begon mijn maag raar te draaien en werd ik duizelig.
'Momentje, ik moet even naar de badkamer.' Ik rende weg en haalde net de toiletpot. De inhoud van mijn maag vloog eruit. Groentesoep, sperziebonen, aardappels en een biefstukje met champignons. Gelukkig had ik geen toetje genomen. Met een bleek gezicht en nog slappere knieën kwam ik terug. Geschrokken hielp Anna me het bed in.

'Ik mag absoluut niet meer aan hem herinnerd worden,' zei ik. 'Dan worden de verschijnselen alleen maar erger. Hij heeft gewoon geen negatieve eigenschappen. Alles aan hem klopt. Het is zo gemeen.'
Anna ging een glaasje water voor me halen. 'Ik bedenk wel wat anders,' beloofde ze.
Na een paar minuten had ze inderdaad iets bedacht. 'Van de week was er een programma op tv over een hypnotiseur,' zei ze. 'Als je iemand hypnotiseert, kun je zijn onderbewustzijn beïnvloeden. Ik ga je hypnotiseren. Blijf maar rustig liggen. Jij hoeft niets te doen.'
Ik was tot alles bereid.
Anna maakte de sluiting van haar kettinkje los. Er hing een hartje aan. Ze liet het kettinkje boven mijn hoofd heen en weer bungelen en zei: 'Probeer het hartje met je ogen te volgen. Concentreer je op het hartje en op niets anders.'
Ik volgde het hartje en werd al snel duizelig. Het ging zo snel heen en weer. Ik sloot mijn ogen.

Met een lage, trage stem zei Anna: 'Iris, ik dring door tot de diepere lagen van je onderbewustzijn. Daar waar je gevoelens van verliefdheid verborgen zijn.' Ik zakte weg, niet in slaap, maar in een soort trance. Ik hoorde Anna's stem van heel ver komen. Alsof ik in een put zat en zij erboven echode.
'De verliefdheid op Ruben is over... over... over. Ruben is een lelijke... lelijke... lelijke jongen. Iris, jij bent weer onverliefd... onverliefd... Je houdt alleen van pony's, je houdt alleen van Jackson... Jackson...'
Voor de rest kan ik me niets herinneren, want ik ben in slaap gevallen en Anna heeft me niet wakker gemaakt.

De volgende dag voelde ik me een stuk beter. Die hypnose van Anna had fantastisch geholpen. Ik had geen weke knieën meer en ik had honger als een paard.
Mijn verliefdheid is over, dacht ik optimistisch. Wat mega te gek gaaf!
Ik ging naar de manege om Jackson te rijden en daar was de moeder van Monique, die direct naar me toe kwam.
'Ik heb met Lies afgesproken dat ik de zaken op de manege zolang waarneem,' zei ze. 'Ik organiseer al mijn leven lang ponykampen en met jullie hulp zal het wel lukken. Lies denkt dat ze volgende week wel weer terug is.'
'En Ruben?' vroeg ik met een piepstem.
'Ja, die heeft een opleiding te volgen, hè,' zei Moniques moeder. Ik moest natuurlijk opgelucht zijn, maar diep in me voelde ik een hevige teleurstelling. Verdriet zelfs. Afkickverschijnselen, hield ik mezelf voor. Nu ik Ruben nooit meer zou zien, zouden de klachten verminderen en uiteindelijk verdwijnen. Ik mocht blij zijn. Maar ik voelde geen blijdschap. Ik zou Ruben nooit meer zien.
Moniques moeder begeleidde ook de wedstrijd van twee weken later. Lies was al wel uit het ziekenhuis, maar ze kon zich alleen met behulp van krukken voortbewegen en dat loopt wat ongelukkig in een crossparcours van bijna drie kilometer. En ze had nog best veel pijn.

Ik was ervan overtuigd dat ik mijn zegetocht kon voortzetten nu ik niet meer door Rubens aanwezigheid werd gehinderd. Volgende

week was de provinciale al. Ik zou vandaag winnen en volgende week zou onze equipe winnen. Ik was vol vertrouwen.
Maar Ruben was er wel! Hij stond verdekt opgesteld bij een hindernis, een sloot met een uitsprong. Ik zag hem pas toen ik de sloot insprong.
Hij keek me glimlachend aan en ik staarde verschrikt terug. Jackson galoppeerde door het water. Ik hoefde hem niet te sturen naar de uitsprong, want hij had zelf door hoe de hindernis moest worden gereden. Ik bleef naar Ruben staren. Jackson verzamelde zich voor de uitsprong en ik liet alles los. De teugels, mijn kuiten, mijn knieën. Toen Jackson over de hindernis vloog, bleef ik gewoon in de lucht hangen. Daarna kwakte ik in het water. Ik viel op m'n rug en kreeg water in mijn neus en mond. Als Ruben me niet uit het water had getild, was ik verzopen. Hij had dus mijn leven gered. Maar ja, als hij er helemaal niet was geweest, was er ook niets te redden geweest.
Jackson finishte in zijn eentje. Hij was nogal trots op zichzelf dat hij de cross zonder ruiter had kunnen lopen. Maar ik werd gediskwalificeerd, dus Jackson ook.
Moedeloos kwam ik thuis. De provinciale kampioenschappen kon ik wel vergeten. Ik kon me net zo goed ophangen of vergassen of in bad verdrinken. Ik zou mijn leven lang niets meer presteren en nooit meer lol hebben zolang er jongens op de wereld waren.

8. De provinciale

Ik luchtte mijn hart bij Lies en waarschuwde haar voor de volgende week. 'Als Ruben er weer is, ben je mij kwijt,' zei ik tegen haar. 'Ik weet dat ik me aanstel, maar ik kan er niets aan doen. Als ik verliefd ben, doe ik de raarste dingen. Dan kan ik niet meer functioneren. Dus als je de provinciale wilt winnen, moet je Ruben uit mijn buurt houden.' Ik zag wel dat Lies haar lachen bijna niet kon inhouden, maar ze deed haar best en ik waardeerde dat. Ik wist best dat ik me abnormaal gedroeg. Maar ja, ik kon mijn leven toch ook niet laten vergallen door die bespottelijke verliefdheden. Op de dag van de provinciale was het weer omgeslagen. Tijdens de laatste twee wedstrijden had het geregend, maar nu scheen de zon. Een gunstig voorteken. Maar er was ook een tegenvaller. Anna had beloofd deze keer weer mee te gaan. Ze had zichzelf een belangrijke taak toebedacht. Een van de Groningse scharrels had haar leren fotograferen, dus zij zou de wedstrijd in beelden vastleggen. Maar de dag voor de wedstrijd werd ze door een keelontsteking geveld en met veertig graden koorts was het moeilijk fotograferen. Daar waren we het allemaal over eens.
'Dan zorgen we ervoor dat we morgen winnen,' had ik tegen haar gezegd. 'En dan maak je maar een fotoboek van de nationale kampioenschappen. Wie weet kun je een foto verkopen aan een paardenblad!' Na mijn bemoedigende woorden had Anna iets minder zielig geklonken door de telefoon.
'Ik kom zondag naar je toe,' beloofde ik voordat ik ophing. 'Dan neem ik een grote zak drop voor je mee en vertel ik je alles over de wedstrijd.'

De dressuur ging fantastisch. We moesten allevier tegelijk rijden. In ringen naast elkaar. Het was moeilijk om geconcentreerd te blijven op mijn eigen proef. Normaal keken we altijd als een ander reed. Maar het lukte. Jackson was erg gehoorzaam, alsof hij besef-

te wat er vandaag op het spel stond. We reden onze beste dressuurproef ooit. Ik had een prima uitgangspunt voor de rest van de dag.
Lies kon nog niet mee om de cross te lopen. Dat deed de moeder van Monique. 'Er zit weer een sloot in, Iris,' zei ze veelbetekenend. Ik haalde mijn schouders op. Zolang Ruben maar niet aan de kant stond, had ik geen last van water.
Het springparcours liep van A tot Z volgens plan. Ik had plezier in de rit. Ik genoot van Jacksons soepele kracht en hij genoot ook. Bij geen van de hindernissen hadden we problemen en we finishten ver binnen de tijd. Ook Monique ging fantastisch op Caspar en Carolien met Tobber ook. Helaas had Lida met Sofie drie weigeringen op dezelfde hindernis. Zij werd uitgesloten.
'Jullie moeten het nu met z'n drieën doen,' zei Lies. 'Jullie hoeven alleen de cross rond te komen. Het is niet eens nodig om dat foutloos te doen. We hebben een grote voorsprong. Maar zorg er alsjeblieft voor dat je niet wordt uitgesloten, want dan kunnen we het verder wel vergeten.'
Ik was vol vertrouwen. Een L-cross was een eitje voor Jackson. Hindernissen van maar negentig centimeter! Caspar was een pony die nooit weigerde of fouten maakte. En ook Tobber was in optimale vorm. 'Nationale, we komen d'r aan!' riep ik vrolijk.

Bij de trailers kregen we een lunch geserveerd. De pony's kregen een emmer wortels en een vol hooinet en voor ons waren er broodjes kaas en ham. Ik wilde net een hap van mijn broodje kaas nemen, toen ik hem zag.
Ruben kwam op ons toe lopen.
Help, dacht ik. Meteen voelde ik hoe mijn zelfvertrouwen verdween. Hoe mijn knieën begonnen te knikken. Hoe mijn eetlust ineens weg was en mijn maag begon te draaien.
Ik werd kwaad, onwijs kwaad. Hoe durfde die jongen zich elke keer weer bij me op te dringen en me in de war te brengen? Zag hij dan niet hoeveel last ik van hem had? Waarom kwam hij uitgerekend op dit moment? Slechter had hij het niet kunnen uitkiezen. Had hij niet even tot na de cross kunnen wachten? Wat moest hij van me?
Ik zag dat Lies naar Ruben knipoogde. Hij knipoogde terug. Was

dit doorgestoken kaart?
Ik werd nog bozer en besloot iets te doen. Ik stond op en liep wat onvast naar Ruben toe. 'Kun je even met me meekomen?' vroeg ik. 'Ik wil je wat zeggen.' Mijn stem klonk zeker heel bars, want Ruben zei de anderen niet eens gedag, maar liep direct met me mee.
'Wat doe je hier in vredesnaam?' viel ik met de deur in huis toen we buiten gehoorsafstand van de groep waren. 'Heeft Lies je niet gezegd weg te blijven?'
'Ja,' zei Ruben.
'Nou dan?'
'Ik heb je vandaag vanuit een schuilplaats in de dressuur en in het springparcours zien rijden,' zei hij. 'Je ging hartstikke goed. Klopt het wat Lies zegt? Dat je alleen maar slecht rijdt als ik je begeleid?'
Ik knikte. Wat had het voor zin om te liegen?
'Ik heb een verliefdheidsfobie,' zei ik en legde maar meteen uit wat dat betekende. Hij was gewoon te knap en te aardig en daar kon ik niet tegen. Het was niet zijn schuld. Monique vond hem ook onwijs knap, maar die reed de sterren van de hemel als ze door hem werd begeleid. Maar bij mij was het precies andersom. Als ik verliefd was, kon ik gewoon niets meer presteren, vertelde ik hem. Het omgekeerde was waar. Ik liep met mijn hoofd tegen elke boom of paal die ik tegenkwam. Ik struikelde zelfs over een lucifer en mijn hersens versponsten in een paar seconden. Je kon geen normale gedachte meer uit mijn hoofd krijgen.
Ruben schaterde het uit.
'Ja, lach me maar uit,' zei ik. 'Doe maar gewoon mee met de massa. Neem me maar niet serieus. Dat doet toch verder niemand, behalve mijn beste vriendin.'

Ruben bleef lachen en ik lachte maar zo'n beetje mee. Hij leek me niet eens uit te lachen. Hij had gewoon plezier!
'Weet je wat een goede therapie is bij een fobie?' zei hij toen hij uitgelachen was. 'Langzaam aan het bedreigende voorwerp wennen.' Voordat ik er erg in had, had hij me in zijn armen getrokken. Hij kuste me op mijn lippen. Drie keer, vier keer. Ik was de tel al snel kwijt.
De anderen konden ons zien, maar dat kon Ruben blijkbaar niets

schelen. En mij al helemaal niet. Mijn knieën begonnen wel weer te knikken, maar Ruben hield me stevig vast.
'Helpt het al?' vroeg hij.
'Alleen als je het echt meent, niet als therapie,' zei ik, want ik was als de dood dat hij me alleen maar over mijn fobie heen wilde helpen.
'Ik meen het echt,' zei hij ineens ernstig.
Ik drukte me dichter tegen Ruben aan. Zijn lippen waren zo heerlijk zacht en hij rook zo lekker. Ik liet me kussen en kussen. De bibbers in mijn knieën verdwenen en langzamerhand raakte ik ervan overtuigd dat Ruben gelijk had. Een fobie kun je het beste bestrijden door te wennen aan het voorwerp van de angst. Dat Anna en ik daar niet op waren gekomen!

Laat in de middag werd ik voor de honderd-zeven-en-dertigste keer of iets in die geest door Ruben gekust. Om me te feliciteren. We mochten door naar de nationale, want we hadden het kampioenschap gewonnen!
Lies was dolgelukkig. Iedereen vertelde haar natuurlijk dat het allemaal door haar kwam. Zo'n 'chef d'équipe' zou iedereen zich wensen. Lies was het met iedereen eens. Zo onbescheiden was ze wel.
's Avonds belde ik Anna meteen vanuit de kantine van de manege. Ze had net geslapen en haar stem klonk erg schor. Het praten deed haar pijn. Daarom nam ik het woord maar.
Ik vertelde haar dat ik dé therapie voor mijn fobie had gevonden. Als ik voortaan verliefd werd, zou ik gewoon proberen aan het voorwerp van mijn verliefdheid te wennen.
Ruben zat naast me en schudde me door elkaar. 'Je wordt toch nooit meer verliefd?'
Jawel, ik ben van plan elke dag verliefd te worden,' zei ik. 'Maar alleen op jou, niet op een ander.'
Dat vond Ruben goed.

Liever ziek dan verliefd

'Ik ben verliefd op je,' zegt Marije. Ze kijkt Roel gespannen aan. Het duurt lang voordat hij iets terugzegt: 'Weet je wat, ga morgen mee uit, dan zien we wel verder. Om half elf sta ik voor de ingang van De Trom. Dan zie ik je daar.'

Op zaterdagavond staat Marije tien minuten te vroeg op de afgesproken plaats. Ze wacht op Roel, en dat is niet voor het laatst...

Inhoud

1	De bekentenis	49
2	De eerste zoen	52
3	Ik bel je nog wel	55
4	Liever ziek dan verliefd	59
5	Morgen belt hij zeker	63
6	Thor of Roel	66
7	Liefdesziek	69
8	Meisjesgedoe	72
9	Acht dagen later…	75

1. De bekentenis

'Ik ben verliefd op je,' zegt Marije. Ze kijkt hem gespannen aan. Zo, het hoge woord is eruit. Alles is beter dan die vreselijke onzekerheid. Marije heeft al een maand lang nauwelijks gegeten en geslapen. Ze voelt zich gesloopt. Ze is zeker drie kilo afgevallen. Op school vallen haar ogen soms zomaar van vermoeidheid dicht. Roel kijkt schichtig om zich heen. Zijn er geen jongens van school in de buurt? Nee, de fietsenstalling is leeg.
'Verliefd?' vraagt hij. 'Hoe bedoel je, verliefd?'
'Nou, ik ben gewoon gek op je,' zegt Marije. 'Een hele tijd trouwens al.' Al klinkt ze best kalm, haar handen trillen van de zenuwen. Marije probeert een vuist te maken.
'Eh, wat wil je dan van mij?' vraagt Roel.
'Dat je vertelt hoe je over mij denkt,' zegt Marije. 'Als je me niet ziet zitten, oké. Dan val ik je verder niet lastig. Vind je me wel leuk? Nou ja, dan is dat helemaal top.'
Roel kijkt haar lang aan. Marije snapt best dat ze hem overvalt met haar bekentenis. Ah nee, hè, denkt ze, als ze ziet dat hij zijn fiets omdraait. Hij gaat voor haar op de vlucht, wat erg. Waarom moet bij haar ook altijd alles zo snel? Ze had tot het schoolfeest moeten wachten. Dan had ze toevallig bij hem kunnen gaan staan of zoiets. 0 gelukkig, hij gaat toch niet weg.
Roel draait zijn fiets terug en zegt: 'Ik vind je niet stom of zo, hoor. Maar verliefd? Dat ben ik nooit zo snel. Ik ken je nauwelijks!' Zwijgend staan ze daar. Marije vraagt zich af wat hij denkt. Hij vindt haar niet stom, heeft hij net gezegd. Maar wat vindt hij haar wel? Aardig, leuk, knap, lelijk, wat?
Roel zegt: 'Weet je wat, ga morgen mee uit, dan zien we wel verder. Om half elf sta ik voor de ingang van De Trom. Dan zie ik je daar.'
Dat is tenminste een begin! Marije knikt blij en Roel racet weg.

Snel pakt Marije haar fiets uit het rek en sjeest naar huis.
'Thee?' vraagt haar moeder, als ze de kamer binnenstormt.
'Nee, dank je. Lief aangeboden. Maar ik ben al te laat. Ik verkleed me snel en dan ga ik er weer vandoor.'
'Heb je strafwerk gehad?' De stem van haar moeder klinkt bezorgd.
Marije is de kamer al uit. Ze gooit haar rugzak onder de kapstok en komt nog even terug. 'Mam, dat je dat kunt denken! Ik heb toch nog nooit straf gehad!'
'0 nee?'
Marije lacht vrolijk en rent door naar boven. Haar rijbroek, waar is haar rijbroek? 0, in de was natuurlijk. Het is vrijdag. Ze pakt een schone broek en trui uit haar kast. Dan wil ze haar laarzen aantrekken. Natuurlijk lukt dat niet meteen. Shit, ze heeft al zo weinig tijd. Waarom zit alles haar tegen? Marije trapt haar linkervoet door de smalle schacht van de laars. Eindelijk klaar. Ze rent naar beneden en rukt haar windjack van de kapstok. Haar moeder drukt haar een pakje chocolademelk en een minireep in de hand. Dan is ze weg.

Twintig minuten later loopt Marije de wei in om Thor te pakken. De fjordenruin komt meteen naar haar toe gedraafd. Hij snuffelt aan haar zakken. Thor weet dat hij altijd wat lekkers krijgt als hij uit het weiland wordt gehaald.
'Oh, Thor, wat erg. Ik ben de paardensnoepjes vergeten. Oh, wat stom, ik heb ze gisteren speciaal voor je gekocht. Ik heb ze op mijn bureau gelegd zodat ik ze niet kon vergeten. En daar liggen ze nu nog. Oh, wat stom. Sorry, sorry, sorry!'
Thor kijkt erg teleurgesteld. Toch loopt hij braaf mee. Marije zet hem op de spuitplaats vast. Ze pakt de poetsdoos uit Thors kast. Elk paard heeft een eigen kast. Daarin kan de eigenaar het zadel, het hoofdstel en de poetsspullen opbergen. Thor is niet van Marije zelf, hij is haar verzorgpony. De eigenaresse van Thor heeft weinig tijd voor hem. Samen met haar man drijft ze een banketbakkerij. Mevrouw Wassenaar rijdt op zondag en maandag en soms op donderdag. Marije rijdt op dinsdag, woensdagavond in de les, vrijdag en zaterdag. Als mevrouw Wassenaar niet op donderdag rijdt, is dat Thors vrije dag.

'We maken maar een klein rondje, Thor,' zegt Marije en ze stijgt op. Ze kijkt maar niet naar Thors kont. Ze weet dat daar een grote, bruine mestplek zit. Vandaag moet het maar zo. Ze hoopt dat ze geen bekenden van mevrouw Wassenaar tegenkomt. Zij is nogal precies op Thors uiterlijk. Ze stijgt pas op als er geen vuiltje meer aan zijn vacht kleeft. Hygiëne voor alles. Een afwijking door haar werk in de banketbakkerij, vindt Marije. Zijzelf vindt training belangrijker dan poetsen.

Marije draaft langs de weilanden naar het strandje van het randmeer. Vanaf 1 oktober mag daar weer worden gereden. Marije stuurt Thor zo dicht mogelijk langs het water. De pony probeert steeds weg te draven. Hij houdt niet van het water, dat in kleine golfjes op het zand klotst. Thor briest vervaarlijk naar de natte vijand.
Toch weer een paar centimeter gewonnen, denkt Marije tevreden. Ze klopt Thor op zijn hals. 'Braaf hoor, je bent een moedig paard.' Op de terugweg laat ze Thor uitstappen. 'Heb ik je al verteld over Roel?' vraagt Marije. Thor kijkt naar een paar paarden in de wei en hinnikt. 'Nee, dat dacht ik al,' zegt Marije. 'Maar morgen ga ik voor het eerst met hem uit. We gaan naar de Trom, gaaf hè?' Thor staat even stil om te mesten. Normaal drijft Marije hem dan voorwaarts. Maar deze keer vindt ze het goed dat hij stilstaat.

'Mijn leven gaat helemaal veranderen,' zegt Marije. 'En het jouwe natuurlijk ook, Thor. Misschien kan Roel ook paardrijden. Dan vraag ik of hij op jou mag en dan mag ik vast wel op Fury. Die rijdt toch te weinig. Dan gaan we met z'n tweeën naar het strandje en dan nemen we een picknickmand mee. Lekkere broodjes voor ons en wortels voor jullie. Romantisch hè, op het strand?' Thor stapt steeds sneller door. Hij wil bij zijn stalgenoten zijn. Het is bijna voertijd.
Marije houdt Thor een beetje in en zegt: 'Morgen krijg ik misschien m'n eerste zoen van Roel. Dan is het aan. Zul je voor me duimen, Thor?'

2. De eerste zoen

Op zaterdagavond staat Marije op de afgesproken plaats. Het is tien voor half elf. Ze heeft haar mooiste kleren aangetrokken en haar ogen donker opgemaakt. Eyeliner en dikke mascara, zodat haar wimpers nog langer lijken dan ze al zijn. Haar lichtblonde haar heeft ze gewassen en geföhnd en nu hangt het prachtig lang en glanzend over haar schouders.
Stom om zo vroeg te zijn, bedenkt Marije. Een meisje hoort juist iets te laat te komen. Nu lijkt ze zo gretig. Maar ja, een meisje vertelt meestal ook niet aan een jongen dat ze gek op hem is. Marije glimlacht. Toch wel gaaf dat ze het hem heeft durven vertellen. Ze is best trots op zichzelf. Wat er ook gebeurt, er gebeurt tenminste iets.
Precies om half elf ziet ze Roel aan komen rijden op zijn brommer. Dat vindt ze een goed teken. 'Hoi,' zegt hij, alsof ze al jaren op deze plek afspreken. 'Kom je?'
Het is warm binnen, maar nog niet zo druk.
'Zullen we dansen?' vraagt Marije.
Roel schudt zijn hoofd. 'Ik houd niet van dansen.'
'0.'
'Wil je wat drinken?'
'Een cola graag.'
Roel gaat naar de bar en Marije kijkt wat rond. Zij kent hier niemand, maar Roel schijnt zich thuis te voelen. Hij praat met de barkeeper en lacht tegen een lange, blonde jongen. Hij knipoogt zelfs naar een meisje. Dat vindt Marije niet zo leuk.
Uiteindelijk komt Roel met twee cola terug. Hij gaat naast haar zitten. 'Waar woon je eigenlijk?' vraagt hij.
'In de nieuwe buurt,' zegt ze. 'lkonenweg, weet je wel, achter de kerk. En jij?' Natuurlijk weet Marije al lang waar hij woont, maar dat hoeft hij niet te weten.
'In de Winkelstraat,' zegt hij. 'Ken je de doe-het-zelfzaak?'

'Eh ja, ik geloof het wel.'
'Nou, daar woon ik boven. De winkel is van mijn ouders.'
Op dat moment komen er een paar vrienden van Roel aan. Ze schuiven stoelen bij en beginnen te praten over de voetbalwedstrijd van morgen.
Marije kan het gesprek nauwelijks volgen. Ze hoort zoveel namen dat het haar duizelt. Ze begrijpt wel dat de opstelling wordt doorgenomen. Daarna is de tactiek aan de beurt. De tactiek die bij de laatste training is afgesproken. Vervolgens worden alle tegenstanders in de competitie stuk voor stuk bekeken.
De muziek wordt harder gezet en steeds meer jongeren stromen binnen. De jongens moeten flink schreeuwen om boven het lawaai uit te komen.

Marije kijkt alleen maar naar Roel. Hij is helemaal in zijn element. Met handen en voeten vertelt hij de jongens wat de beste strategie voor morgen is. Marije vindt hem steeds leuker worden, als dat al kan. Hij is best lang, zeker een hoofd groter dan zij. Hij heeft leuk, sluik haar dat goed geknipt is. Blond haar, bruine ogen, één van de zeven schoonheden. Marije heeft hem nog niet vastgehouden, maar ze kan zien dat hij lekker stevig is. Daar houdt ze van, van sterke, gespierde jongens. Ze zou wel even met hem willen dansen. Maar hij houdt niet van dansen, heeft hij gezegd. Marije kent geen enkele jongen die wel van dansen houdt.
'Jongens gaan pas dansen als ze over de veertig zijn,' heeft haar moeder een tijdje geleden gezegd. 'Als mannen in hun midlifecrisis zitten, gaan ze op dansles. Dat is dan de enige manier om vreemd vrouwenvlees in handen te krijgen.'
Haar vader en moeder gaan elke zaterdagavond dansen. Haar moeder schijnt nogal veel talent te hebben. Haar vader is weer helemaal verliefd. Hij taalt niet naar vreemd vrouwenvlees, zegt hij. Zou Roel op haar vader lijken als hij veertig wordt? Hoe oud zal Roel nu zijn? Minstens een jaar ouder dan zij, misschien wel twee. Hij zit maar één klas hoger. Zou hij een jaar zijn blijven zitten? Nee, Roel niet. Dan is hij een jaar ouder dan zij. Zeventien dus.
Na ongeveer tweemaal drie kwartier heftige discussie met de jongens zegt Roel: 'Zullen we gaan?'Marije staat snel op en wrijft

over haar pijnlijke billen. Ze is stijf geworden door het lange zitten. Jammer dat ze niet hebben gedanst.
'Ik breng je wel thuis,' zegt Roel. Als ze naar buiten lopen, slaat hij zijn arm om haar schouder. Marijes hart springt bijna uit haar lichaam. Ze kan wel huppelen van geluk, maar ze houdt zich in. Even later zit zij op haar fiets en Roel op zijn scooter. Met haar hand op zijn schouder laat ze zich door hem voorttrekken. Gemakkelijk, zo'n scooter naast haar. Ze hoeft niet één keer te trappen.
'Stop hier maar,' roept Marije, als ze vlak bij haar huis zijn. Verlegen kijken ze elkaar aan. Dan pakt Roel haar gezicht in zijn handen en kust hij haar. Marije opent haar lippen en zijn tong glijdt naar binnen. Marije slaat haar armen om zijn hals. Ze drukt zich dicht tegen hem aan. Ze zoent hem op zijn mond, zijn oogleden, zijn wang. Na een uur staan ze er nog.
'Zullen we voor morgen iets afspreken?' fluistert Marije tussen het kussen door.
'Nee, morgen moet ik toch voetballen?'
'0 ja, dat is waar ook.'
'Je mag wel komen kijken!'
'Ja, leuk,' zegt Marije snel. In het donker glimlacht ze. Haar vader lacht haar uit als hij hoort dat ze morgen naar een echte wedstrijd gaat. Ze heeft altijd geroepen dat ze voetbal haat! Maar dat heeft ze alleen maar gezegd om haar moeder te helpen. Die vindt het zo ongezellig als haar vader naar voetbal kijkt. Hij is dan helemaal van de wereld. Maar het is natuurlijk hartstikke leuk om Roel te zien spelen. Voetbal betekent veel voor hem. Dat is haar vanavond wel duidelijk geworden. En ze wil zijn benen wel eens zien! Marije heft haar gezicht weer op voor een nieuwe kus.

3. Ik bel je nog wel

Het is niet moeilijk een goede plaats langs het voetbalveld te vinden. Marije telt maar tien andere supporters. Wel even wat anders dan op tv, denkt ze. De wedstrijd is al begonnen. Marije trekt de rits van haar windjack hele maal naar boven. Ze probeert in één van de geel-zwartgekleurde shirts Roel te ontdekken. Geen van de spelers heeft iets van hem weg. Dan de blauwe shirts maar. En ja hoor, eindelijk ziet ze hem. Hij staat ergens op het middenveld druk te gebaren. Marije knijpt haar ogen dicht om zijn benen op die afstand goed te kunnen zien. Ze mogen er zijn, de benen van Roel! En wat is hij snel, zeg. En handig, zoals hij de bal tussen de benen van zijn tegenstander door speelt.
In de pauze komt Roel even naar haar toe. 'Leuk dat je bent gekomen. Kom je na de wedstrijd naar de kantine? Ik ga nu naar de kleedkamer, hoor. Instructies van de trainer.' En weg is hij weer.

Het kwartiertje rust duurt lang voor Marijes gevoel. Ze begint te ijsberen langs de witte lijnen op het gras. Tien stappen heen, vijftien stappen terug, twintig stappen heen. Ah, ze komen het veld weer op. Marije gaat er even bij zitten. Ze is moe van liet staan. Het vocht van het gras trekt direct door haar spijkerbroek heen. Haar billen worden ijskoud. Snel staat Marije weer op. Ze doet haar best het spel te volgen, maar alles duurt zo lang. De keeper trapt ver uit. De tegenstander krijgt de bal, die weer wordt afgepakt. Dan een lange pass naar de andere kant. Daar neemt een andere tegenstander de bal in ontvangst. Erg boeiend kan Marije de wedstrijd niet vinden. Ze begrijpt ineens waarom in sportprogramma's alleen maar flitsen worden getoond. Alleen in die korte stukjes gebeurt natuurlijk wat. De lucht raakt steeds meer betrokken. Af en toe voelt Marije een spetter. Bah, gaat het nu ook nog regenen? Ja hoor, harder en harder.
Marije rent naar de kantine en gaat op een barkruk zitten. Ze be-

stelt een kop thee. Af en toe draait ze haar hoofd even om. Dan kijkt ze uit het raam om het spel te volgen. Maar ze krijgt er een stijve nek van. En er valt niet veel te zien. De bal lijkt als door een magneet naar het midden te worden getrokken. De ramen van de kantine raken steeds meer beslagen. Even later kan Marije niets meer zien. Misschien kunnen we straks nog even naar het theehuis gaan, bedenkt ze. Daar is het warm en gezellig. Haar vrienden en vriendinnen zitten er altijd op zondagmiddag. Het theehuis is vroeger de deel van een boerderij geweest. De boerderij zelf is nu een restaurant. Als het mooi weer is, zitten ze buiten op het terras. Ze hebben daar uitzicht op de hei. Nu zitten ze natuurlijk binnen. Ze kaarten, kletsen, lachen en luisteren naar muziek. Roel vindt het er vast ook gaaf.

Een lang fluitsignaal vertelt haar dat de wedstrijd is afgelopen. Mooi, nu zal hij zo wel komen. Pas na twee koppen thee en nog eens drie kwartier komt hij binnen. Hij wil naar haar toe lopen, maar een paar jongens houden hem tegen. Het zijn dezelfde als in de Trom. Eerst moet hij een pilsje met ze drinken om de overwinning te vieren.
Roel knipoogt verontschuldigend naar haar. Ze lacht naar hem, maar voelt zich niet erg vrolijk. Hij heeft toch al steeds met die jongens opgetrokken. Kunnen ze hem dan geen minuut missen? Wat een egoïsten! Het is al bijna half vier. Ze kunnen nu nog naar het theehuis gaan. Haar vrienden zijn er meestal tot een uur of vijf. Maar het is ook nog een halfuur fietsen. 0 nee, Roel kan haar met zijn scooter voorttrekken.
Marije probeert oogcontact met Roel te krijgen. Hij lacht af en toe naar haar, maakt een verontschuldigend gebaar met zijn schouders. Het doet haar goed dat hij laat merken dat hij liever bij haar is. Maar inmiddels is het al vier uur. Te laat voor het theehuis.
Misschien kunnen we nog even langs Thor rijden, bedenkt Marije ineens. Mevrouw Wassenaar is om deze tijd meestal al terug van haar buitenrit. Roel is vast net zo dol op Thor als zij. Gek, ze hebben al wel gezoend. Maar ze hebben het nog niet over paarden gehad, Marijes grote liefde. Nou ja, dat komt nog wel. Het duurt nog eens drie kwartier voordat Roel eindelijk naar haar toe komt. De kantine is bijna leeg.

'Sorry hoor, dat ik je zo lang heb laten wachten,' zegt hij. 'Maar ik kwam gewoon niet van die jongens los, dat zag je zelf wel. Zullen we gaan? Ik breng je wel thuis.'
Het kost Marije moeite niet te laten merken dat ze van het wachten heeft gebaald. Houd je mond, zegt ze tegen zichzelf. Je mag blij zijn dat het tot nu toe zo goed verloopt. Je mag niet verwachten dat hij direct rekening met je houdt. Je moet hem de tijd geven. Anders verpest je misschien alles!
Roel trekt haar weer voort met de scooter. Marije stelt niet meer voor langs Thor te gaan. Het is al bijna etenstijd. Gelukkig regent het niet meer.

'Heb je mijn voorzet gezien?' vraagt Roel enthousiast, als ze moeten wachten voor een stoplicht.
'Welke voorzet?'
'Nou, die waaruit dat doelpunt kwam. Ik gaf een scherpe pass naar links en Sjaak schoot hem er rechtstreeks in!'
Nee, dat stukje van de wedstrijd heeft ze natuurlijk net gemist. Toen zat ze zeker al in de kantine aan de bar. 'Ja, een prachtig doelpunt,' zegt ze toch maar, om hem niet teleur te stellen. 'Het leek wel profvoetbal.'
Roel knikt tevreden. 'Ja, die trainingen hebben hun effect wel, hoor. Tweemaal in de week! 't Is wel hard werken, maar je ziet het resultaat!'
'Stop hier maar,' zegt Marije. Ze zijn in het parkje vlak hij haar huis.

Roel zet zijn scooter tegen de bank. Hij zet haar fiets ertegenaan, heel galant. Dan zoenen ze weer. Roel slaat zijn armen bezorgd om Marije heen. 'Je bent helemaal koud en nat,' zegt hij.
'Het begon te regenen,' fluistert Marije. 'Het was ijskoud langs de kant. Je bent natuurlijk zelf niet in beweging, hè, als je kijkt.' Haar stem trilt een beetje. Van de kou, van zelfmedelijden, van Roel die dichtbij is. Met zijn handen probeert Roel haar warm te wrijven. Hij doet zijn jas open en Marije kruipt tegen hem aan. Ineens voelt ze haar stramme benen niet meer. Of de klamme kleren aan haar lijf. En de zon breekt ook nog door. Na een uur staan ze er nog.
'Wanneer zie ik je weer?' vraagt Marije.

'Eh... even denken.' Peinzend krabt Roel zich achter zijn oor. 'Ik bel je nog wel,' zegt hij. 'Deze week hebben we wat oefenwedstrijden en die weet ik niet uit mijn hoofd. Ik bel je zodra ik het weet.'

4. Liever ziek dan verliefd

De hele maandag is Marije met haar hoofd niet bij de lessen. Ze heeft een toets biologie gemaakt. In de pauze kan ze zich de vragen al niet eens meer herinneren, laat staan de antwoorden die ze heeft gegeven.
Bij Engels was er een luistertoets. Ze kan zich een zin heel goed herinneren: 'So, I suppose you're in love with her?' Marije moest kiezen uit drie antwoorden. Van wie hield de jongen: van Joyce, van Pamela of van Mary? Ze had automatisch 'Mary' ingevuld. In de tweede pauze vertelt Helga dat het juiste antwoord 'Pamela' was. Marije is ervan overtuigd dat ze een vette één voor de luistertoets heeft gehaald. En die telt mee voor het rapport. Shit, ze had gedacht dat het op school beter zou gaan nu ze Roel heeft verteld dat ze gek op hem is. Vannacht heeft ze ook weer heel slecht geslapen. Ze werd een keer wakker omdat ze dorst had. Nog een keer omdat ze naar de wc moest. En vanmorgen vroeg schrok ze wakker uit een nachtmerrie. Ze reed op Thor en die was bang voor het water aan het strandje. Hij bokte drie keer achter elkaar en ze viel behoorlijk hard van hem af. Hij ging aan de kletter en rende zo de snelweg op.

's Middags racet Marije zo snel mogelijk naar huis. Ze hijgt nog na van het snelle fietsen en roept al vanuit de gang: 'Ik ga direct naar boven hoor, ik heb het hartstikke druk.' Marije weet zeker dat Roel zo gaat bellen en ze wil geen gesprek met haar moeder in de kamer.
'Ik heb speciaal voor jou een smoothie gemaakt,' zegt haar moeder beledigd. 'Die ga ik echt niet zelf opdrinken, hoor.'
Snel gaat Marije op de bank zitten. Ze drinkt de smoothie in een teug leeg en wil weer opstaan.
'Wat is er met jou aan de hand?' vraagt haar moeder. ' Je gedraagt je abnormaal. Je stelt je huiswerk altijd uit. Vertel!'

Marije probeert haar moeders aandacht af te leiden. Wat stom dat ze zich zo heeft laten kennen. Haar moeder mag niets weten van haar afspraak met Roel. Ze mag niets weten van de zoenen in het parkje. Haar moeder weet niet beter of ze is samen met Helga naar de disco van het buurtcentrum geweest. Haar moeder is bang voor criminele vriendjes, geslachtsziekten en zwangerschap. In die volgorde ongeveer. Dat zijn natuurlijk de zorgen van elke moeder, maar vooral van een moeder met maar één kind. Ze kan dus maar beter nog niets van Roel weten. Niet dat Roel ook maar in de verste verte valt onder de categorie criminele vriendjes. En haar moeder heeft haar uitgebreid voorgelicht over hoe ze kan voorkomen dat ze een geslachtsziekte oploopt of zwanger wordt. Maar Marije heeft geen zin in dat gezeur aan haar hoofd! Haar moeder wil altijd alles weten. Alles!
'Eh, Helga belt zo. Ze zoekt iets voor me op. We hebben morgen een toets biologie. Ik moet iets weten over eh, DNA . Als ze belt moet ik de computer aan hebben staan. Hij start steeds langzamer op. Volgens mij heb ik een virus.'
Haar moeder staat op en kijkt haar ongelovig aan. 'Helga is later thuis dan jij. Ze woont veel verder van school. Waarom die haast? En die toets biologie, die had je toch vandaag? Is hij verschoven?'
Pff, denkt Marije, een regelrecht kruisverhoor. Wat heb ik me in de nesten gewerkt. Hoe klets ik me hieruit? 'Eh, o, zei ik biologie? Eh, nee, ik bedoelde aardrijkskunde. Of nee, ja, je hebt gelijk, de toets is naar morgen verschoven. Hè mam, laat me nou even met rust. Ik ben nog helemaal gaar van die luistertoets van vandaag.' Nu doet Marije haar vader na. Als hij thuiskomt en hij is bijvoorbeeld wat vergeten, dan probeert hij tijd te winnen. Dat doet hij door in de aanval te gaan en zielig te doen. Druk op het werk, weet je. Veel verzuim, griepepidemie, snap je. Alles komt op hem neer. Hoe kan hij dan ook nog denken aan a) de medicijnen van zijn vrouw, b) een kapot slot, c) de verjaardag van zijn moeder. Aanstrepen wat van toepassing is en anders iets nieuws invullen bij d). Marije trekt een beledigd gezicht en wil naar boven rennen.
Haar moeder pakt haar hand en trekt haar terug op de bank. 'Zitten en vertellen,' zegt ze. 'Je bent al twee weken zo gek als een deur. Sinds vrijdag ben je zo mogelijk nog gestoorder. Vertel op, wie is het?'

'Wie is wat?'
'Op wie ben je verliefd?'
Shit, nou ja, het zat erin dat ze er toch achter zou komen. Ze heeft haar moeder nog nooit kunnen voorliegen. Laatste poging: 'Waarom zou ik verliefd zijn?'
Haar moeder gaat er eens goed voor zitten. Ze pakt Marijes kin vast en zegt: 'Dat zegt de hemelse blik in je ogen. Dat vertellen je rode lippen. Dat zie ik aan je roze wangen. Je bent smoorverliefd. Op wie?'
Marije draait haar hoofd af. 'Zeg ik niet.'
Haar moeder heeft nog steeds haar kin vast. Marije voelt zich weer drie.
'Waarom wil je me dat niet vertellen?'
'Omdat het nog niet zeker is. Ik vertel het je als het zeker is.'
'Als wat zeker is?'
'Eh, als ik weet wat hij van me vindt. Eh, Helga zou dat proberen uit te vissen. Ik wacht op haar telefoontje.'
'Pas goed op jezelf, Marije. Verliefd zijn is helemaal niet zo leuk als je zou verwachten. Het is eigenlijk afschuwelijk.'
Marije ziet hoe haar moeder op haar praatstoel gaat zitten. Ze slaat haar rechterbeen over het linker. Ze praat met grote handgebaren.
Marije leunt achterover. Laat haar moeder haar zegje maar doen. Het heeft geen zin haar te onderbreken. Dat lukt toch niet.
'Als je verliefd bent, voel je je alleen maar onzeker en hulpeloos en helemaal niet gelukkig,' gaat haar moeder door. 'Toen ik vroeger verliefd was, zei mijn moeder: "Je kunt beter ziek dan verliefd zijn". Ze had gelijk. Ik was echt liever ziek dan verliefd. Als je ziek bent, neem je medicijnen. Maar er is geen geneesmiddel tegen verliefdheid. Eigenlijk ben je dus ongeneeslijk ziek.'
Marije haalt haar schouders op. Dat is weer typisch haar moeder. Niets is ooit goed. Zelfs als je verliefd bent, dan word je daar nog ongelukkig door.
'Ik voel me prima, hoor,' zegt Marije. 'Zo verliefd ben ik nou ook weer niet. Ik ben nuchterder dan jij. Dat zegt papa ook altijd. Ben je ook zo ziek geweest toen je verliefd was op pap?'
Haar moeder staat op en zegt: 'Je vader was verliefder op mij dan ik op hem. Dat maakte een groot verschil.'

Marije schrikt ervan en haar moeder ziet dat.
'Ik houd heel veel van je vader, hoor,' zegt ze. 'Maar er is altijd een van de twee meer verliefd dan de ander. In ons geval was dat je vader. Ik vond dat een prettig en vooral rustig idee.'
Marije weet niet hoe ze hierop moet reageren. Ze geeft haar moeder maar een zoen en zegt: 'Nou, ik ga naar boven, hoor. Toets leren!'
'Ik wou dat ik je kon geloven,' lacht haar moeder.

5. Morgen belt hij zeker

Marije rent naar boven en smijt haar rugzak op haar bureau. Huiswerk maken komt zo wel. Voor Nederlands hebben ze morgen alleen een tekstverklaring. Die kun je niet voorbereiden. Ze heeft ook een paar sommen op gekregen, maar die heeft ze al bijna allemaal in de klas gemaakt.
Marije pakt haar agenda en gaat zitten op haar nieuwe bankje. Haar kamer is kortgeleden opgeknapt. Er zijn nu twee kamers bij elkaar getrokken. Ze heeft veel meer ruimte gekregen. Helga is jaloers op haar. Marije heeft een slaaphoek met als afscheiding twee brede kasten voor haar kleding. Op haar bed liggen twee kussens met paardenprint. Vroeger was alles in haar kamer paard. Een hoek met een hele manege van plastic paarden. Stenen en koperen beeldjes van paarden op de vensterbank. Paardenposters aan de muren en de deuren. Nu zijn haar muren pink. Ze heeft maar één schilderijtje aan de muur hangen. Een aquarel van haar op Thor. Gemaakt door een kennis van haar moeder. Naast de slaaphoek heeft ze haar studeerhoek met een bureau en twee boekenkasten. En dan heeft ze nog een zithoek met een schattige mini-hoekbank en een glazen tafel met er tegenover een tv aan de muur. Op de tafel ligt Marijes mobieltje klaar om op te nemen, maar ze hoort haar vertrouwde ringtone geen enkele keer. Alleen sms'jes van Helga met dezelfde tekst: 'Heeft-ie al gebeld?'

Marije zit steeds naar haar mobieltje te kijken. Alsof ze het toestelletje met haar ogen kan dwingen over te gaan. Roel zal haar toch wel bellen zodra hij van school thuis is? Dan heeft hij zijn agenda toch kunnen bekijken? Dan weet hij toch wanneer de oefenwedstrijden deze week zijn? En dus ook wanneer ze elkaar kunnen zien? Het wordt half vier, vier uur. Marije heeft haar agenda op haar schoot liggen. Haar pen ligt erop, in de middengleuf, klaar voor gebruik. Maar er wordt niet gebeld.

Het wordt half vijf en vijf uur. Marije hoort haar moeder terugkomen van boodschappen doen.
'Kom je een kopje thee drinken?' roept haar moeder naar boven.
'Geen tijd,' heeft Marije terug geroepen.
Het wordt half zes en zes uur. Marije loopt naar beneden en gaat voor de tv zitten met haar mobieltje in haar hand geklemd.
'Dek jij de tafel even?' roept haar moeder vanuit de keuken.
Marije legt haar mobieltje op de tafel en dekt zo snel mogelijk. Borden, bestek, glazen, onderzetters, klaar. Dan kijkt ze op haar mobieltje. Hij staat toch wel op de normaalstand? Hij is toch wel opgeladen? Zijn er geen gemiste oproepen? Ja, ja, nee. Marije gaat teleurgesteld voor de tv zitten.
Als haar vader binnenkomt, kan er gegeten worden. Marije schept heel weinig op en schrokt haar eten naar binnen. Haar vader wil niet dat ze tijdens het eten haar mobieltje opneemt. Je zult net zien dat Roel juist nu wil bellen.

Om half acht wordt Marije zenuwachtig. Ze zou vanavond nog een uurtje naar Helga gaan. Maar ze blijft liever op haar kamer zitten. Als Roel belt, kan ze ongestoord met hem praten. Was hij maar even naar haar toe gekomen in de pauze, op school. Maar ja, hij is daar nooit alleen en zij ook niet. Dit wachten maakt haar gek. Om vijf voor acht belt ze Helga op. 'Sorry Helg, maar ik kom toch maar niet. Ik voel me niet zo lekker.'
'Ja, dat klopt, ik moet ongesteld worden.'
'Oké, ik beloof je dat ik meteen onder de wol kruip. Tot morgen, hè?'
'Nee, hij heeft nog niet gebeld.' Snel verbreekt Marije de verbinding, want ze wil volledig bereikbaar zijn voor Roel.
Haar vader zet de tv zo, dat ze vanuit haar bed kan kijken. Haar moeder brengt een kopje thee.
Marije kijkt de hele avond tv. Maar om tien uur weet ze niet eens of ze naar een comedy of naar een thriller heeft zitten kijken. Ze klikt het toestel uit en trekt het dekbed over zich heen.
Shit, waarom heeft hij niet gebeld? Heeft hij besloten dat hij haar toch niet leuk vindt? Is hij gek op een ander geworden? Is hij misschien ziek uit school gekomen? Nee, hij heeft natuurlijk willen bellen. Maar een van die stomme voetbalvrienden vroeg zijn aan-

dacht. Die is bij hem langsgekomen en de hele avond gebleven. Toen hij eindelijk weg was, zag Roel op zijn horloge dat het al half twaalf was. Ja, dan bel je natuurlijk niet meer op. Heeft hij haar telefoonnummer niet verkeerd opgeschreven? Nee, hij had vanavond natuurlijk al een oefenwedstrijd. Hij was van plan haar vandaag op te bellen. Maar het leek hem beter tot morgen te wachten. Morgen belt hij zeker!

6. Thor of Roel?

De volgende dag op school is Marije weer helemaal niet bij de les. Ze kijkt voortdurend op haar horloge, maar de tijd trekt zich niets van haar ongeduld aan. In de pauze ziet ze Roel wel staan, maar hij wordt omringd door klasgenoten. Hij kijkt geen enkele keer haar kant uit. Verlegenheid natuurlijk. Eindelijk is het tien over drie. Haar klas is als laatste uit vandaag.
Als ze thuis is rent Marije door naar boven. Ze gaat weer op het bankje zitten met haar mobieltje op het glazen tafeltje.
Tien minuten later roept haar moeder: 'Ben je nu nog niet omgekleed? Ik ga boodschappen doen, hoor. Op het aanrecht ligt een appeltje voor Thor.'
Marije zit ineens rechtop van schrik. Thor, ze is Thor helemaal vergeten! Het is dinsdag, haar dag met Thor. Shit, wat erg. Maar als ze bij Thor is en Roel belt, dan kan ze vanmiddag niets met hem afspreken. Misschien is dit wel zijn enige vrije middag! Shit, shit, shit, wat moet ze doen?
Roel belt vast vandaag, zeker weten. Hij heeft gisteren natuurlijk niet gebeld omdat hij niet te gretig wou lijken. Jongens hebben dat soort macho-ideeën nu eenmaal: meisjes moet je laten wachten. Al haar vriendinnen hebben wel eens met dat wachten te maken gehad. Maar zij heeft nu genoeg gewacht. Ze hebben elkaar zondag om zes uur voor het laatst gezien. Dat is al zesenveertig uur geleden! Dan maar een keertje niet rijden? Ze kan natuurlijk in plaats van vandaag donderdag rijden. Deze week kan mevrouw Wassenaar toch niet. Dan heeft Thor dinsdag zijn rustdag in plaats van donderdag. Dat maakt toch niet zoveel uit?
Maar morgen heeft ze les bij de rijvereniging. Ze wilde vanmiddag dat dressuurproefje oefenen dat ze uit haar hoofd heeft geleerd. Dan kan ze het morgen voorrijden voor Esther, de instructrice. Die kan dan zien wat ze allemaal nog verkeerd doet. De rijvereniging organiseert zaterdag over een week onderlinge wedstrijden.

Marije mag van mevrouw Wassenaar meedoen op Thor. Ze kijkt er heel erg naar uit. Het is haar eerste wedstrijd. Toch heeft Marije het idee dat ze best een kansje op een prijs maakt. Thor gaat hartstikke goed in de dressuur. Misschien mag ze van de winter wel meer wedstrijden met hem rijden. Mevrouw Wassenaar heeft een trailer. Die kan achter de auto van haar vader, dus vervoer heeft ze al.
Esther vindt het ook een goed plan. `Jullie zijn een leuke combinatie, Marije. Ik zie jullie samen best ver komen,' heeft ze vorige week nog gezegd.
Marije heeft eindelijk een besluit genomen. Ze gaat vandaag niet naar Thor. Hij heeft heus geen extra oefening nodig. Ze zal om zes uur de stal opbellen om te zeggen dat ze verhinderd is. Eh, dat ze op school een toets mocht overmaken. Je moet elke kans om een onvoldoende weg te werken pakken. Dat snappen zij ook wel. Gerry, de boerin, vertelt dat niet eens door aan mevrouw Wassenaar. Ze zal meteen zeggen dat ze donderdag extra komt. Marije voelt zich al wat geruster.
'Nou Roel,' zegt ze, terwijl ze naar haar mobieltje staart, 'je kunt bellen. Alles is geregeld.' Maar Roel belt niet.

'Dek jij even de tafel?' roept moeder van beneden.
'Ja, zo,' roept Marije terug. Snel draait ze het nummer van de stal. Ze is zenuwachtig. Ze heeft nog nooit eerder afgebeld.
'0, Gerry? Met Marije. Eh, ik ben vanmiddag niet geweest omdat ik op school een toets mocht overmaken. Ik wou donderdag extra komen. Hoe gaat het met Thor?'
'Oh, wat erg voor hem. Als ik dat eerder had geweten, dan had ik die toets misschien op een andere...'
'Ja, het kan ook geen kwaad voor een keer, dat weet ik wel, maar ja. Nou ja, niets aan te doen. Tot morgen, hè?'Marije gaat even languit op haar bankje liggen. Shit, wat erg. Thor is de hele dag binnengebleven. Gerry had Thor op stal laten staan omdat de hoefsmid zou komen, maar die was uren te laat. Daarna had ze hem binnengehouden omdat ze dacht dat Marije zo zou komen. Dan hoefde zij hem niet helemaal uit het weiland te halen. Oh, wat erg, zeg. Nu heeft Thor geen seconde beweging gehad, niet even de

buitenlucht gezien. Marije voelt zich heel erg schuldig. Thor is altijd zo blij als hij naar buiten mag. Het liefst zou hij dag en nacht, zomer en winter, buiten zijn. Hij verveelt zich te pletter binnen. Als ze dat had geweten!
'Kom je nou nog de tafel dekken?' roept haar moeder ongeduldig van beneden. Marije wrijft een traan uit haar ooghoek en rent de trap af. Het is de eerste keer dat ze Thor in de steek heeft gelaten. En ook de laatste! Roel belt zo meteen op en dan is al het leed geleden. Dan is ze weer vrij om andere dingen te doen.

7. Liefdesziek

Die hele dinsdagavond belt Roel niet. Op woensdagavond gaat Marije niet naar paardrijles. Op donderdag blijft ze ziek thuis. 'Je bent liefdesziek,' zegt haar moeder. 'Dan kun je niet slapen en eten. Dan ben je bloednerveus. Je hebt heel veel energie, maar je kunt die niet kwijt. Daarom komt er niets uit je handen.' Marije hoort haar praten met de administratie van school. Haar moeder meldt haar ziek. Gelukkig zegt ze niet dat ze liefdesziek is. Haar moeder overdrijft altijd zo. Ze is trouwens niet liefdesziek, maar schoolziek. Ze heeft echt geen zin in nog meer onvoldoendes. Morgen kan ze beter wel weer naar school gaan. Anders durft Roel niet te bellen. Hij wil haar vast niet storen als ze ziek is.
Op vrijdag gaat Marije wel naar school toe. Maar 's middags gaat ze weer niet naar Thor. Ze móet vrij zijn om naar Roel te gaan. Voor de vierde keer deze week belt ze af.
'Meisje, meisje, blijf toch wat langer in je bed,' zegt Gerry tegen haar. 'Als je je niet lekker voelt, moet je ook niet naar school gaan. Je moet het gewoon eens lekker uitzieken. Goed uitrusten en gezond eten!'
Ik kan niet slapen en eten, denkt Marije. Maar als Roel nou eindelijk eens belt, dan ben ik direct weer beter. Waarom belt hij nou niet? Als ze met Gerry afsluit, barst ze in huilen uit.

's Avonds gaat Marije vroeg naar bed. Ze kan niet slapen en ligt maar te woelen. Ze voelt zich doodongelukkig. Vandaag heeft ze Roel twee keer gezien, heel in de verte. Hij zag haar niet. Ze heeft drie onvoldoendes teruggekregen. Allemaal omdat ze haar huiswerk niet goed had geleerd. Of omdat ze met haar gedachten niet bij de toets was geweest. Eten heeft ze de afgelopen week nauwelijks gedaan. Minstens driemaal per nacht is ze wakker geweest en dan doolde ze als een geest door het huis.
Shit, denkt ze. Hij geeft niets om me. Ik moet niet op hem gaan zit-

ten wachten, want hij belt toch niet. Hij zal al wel een ander meisje hebben. Shit, shit, shit! Daar komen de tranen weer .
Op zaterdagmorgen eindelijk haar ringtone. Marije reageert lauw. Ze denkt: het zal Helga wel zijn. Nou, ze gaat vandaag echt niet gezellig winkelen. Ze blijft de hele dag in bed liggen. Ze is ziek en ongelukkig. Ze pakt haar mobieltje van de tafel en ziet dat het niet Helga is die belt. Snel gaat ze recht overeind zitten.
'Met Marije.'
'Hoi Roel, leuk dat je belt.'
'Ja, ik heb het ook loeidruk gehad, natuurlijk begrijp ik dat.'
'Vanavond? Ja, dan kan ik wel.'
'Oké, daag!' Marije springt ze op en maakt een grote sprong in de lucht. In één klap is ze de afgelopen rotweek vergeten. Ze heeft een enorme trek in iets zoets en huppelt de trap af.
Haar ouders zitten in de keuken gezellig te ontbijten.
'Zal ik gebak halen voor bij de koffie, engeltjes van me?' zingt Marije.
'Hij heeft gebeld,' zegt haar moeder.
Haar vader begint te lachen en trekt Marije op zijn knie. Marije springt al snel weer op en pakt de portemonnee van het aanrecht. 'Een moorkop voor mam en een mokkapunt voor pap?' Haar vader steekt zijn duim omhoog.
'Lekker, ik geniet er maar even van,' zegt haar moeder. 'Je zult al snel weer ongenietbaar zijn.' Marije steekt haar tong uit en rent weg.

In de buitenbak van de rijvereniging oefent Marije het dressuurproefje. De onderlinge wedstrijden zijn precies over een week. Op zaterdag dus, gelukkig. Dan kan Roel komen kijken, want dan hoeft hij niet te voetballen. Ze zal hem vanavond meteen vragen. 'A-F-B-M-C binnenkomen in arbeidsdraf op de linkerhand; H-K gebroken lijn 5 meter.' Marije kent de proef uit haar hoofd. Als die op school zou worden overhoord, haalde ze een tien. Ze rijden de gebroken lijn in. Ineens draait Thor zich heel snel om en draaft de andere kant op.
'Foei,' zegt Marije en ze geeft hem een flinke tik met de zweep. Zo ongehoorzaam is Thor anders nooit. Maar hij heeft de afgelopen week weinig gelopen. Hij heeft natuurlijk te veel energie. Marije

laat hem een minuut of tien flink draven. Ze rijdt voltes, gebroken lijnen en verandert van hand in middendraf. Langzamerhand wordt Thor rustiger. Dan probeert ze het proefje opnieuw.
'E-B-E grote volte en na enkele drafpassen paard de hals laten strekken,' zegt Marije de proef op. Bij de volte rechts loopt Thor naar links te kijken. Marije geeft hem een peut in zijn buik met haar rechterhak. Ineens galoppeert Thor keihard weg. Met zijn hoofd omhoog scheurt hij langs de omheining. Marije gaat helemaal achterover zitten. Ze trekt zo hard mogelijk aan de teugels. Maar Thor heeft het bit vastgepakt. Hij is veel sterker dan Marije. Dan probeert Marije het op een andere manier.
'Rustig maar, Thor, je bent braaf,' zegt ze. Ze trekt niet meer aan het bit, maar laat de teugels vieren. Al snel gaat Thor over in draf en daarna in stap. Marije laat hem aan de lange teugel uitstappen. 'Je hebt gelijk, Thor,' zegt ze. 'Ik ben helemaal niet aardig tegen je geweest. De hele week heb ik je in de steek gelaten. Ik heb straf verdiend.'
Thor begint te briesen. Zijn oren bewegen snel van voren naar achteren. Het lijkt of hij niets wil missen van wat Marije zegt. Marije streelt zijn hals. 'Het spijt me echt, Thor, maar ik heb een excuus. Mijn moeder heeft gelijk. Ze zegt dat ik liefdesziek ben en dat is een ongeneeslijke ziekte. En het erge is, ik weet niet eens zeker of ik wel beter wil worden! Vanavond zie ik hem weer...' Dromerig kijkt Marije voor zich uit.
Thor staat stil en begint zich uit te schudden. Normaal doet hij dat alleen als hij in het zand heeft gerold. Misschien wil hij haar wat duidelijk maken, denkt Marije.
'Je wilt me door elkaar schudden, hè Thor? Maar ik ben bang dat dat ook niet helpt. Er bestaat echt geen behandeling tegen liefdesziekte. Houd alsjeblieft op met schudden. Ik word er alleen maar misselijk van.' Terwijl Marije over Roel wegdroomt, kijkt Thor uit over de weilanden. Hij hinnikt naar een leuke fjordenmerrie. Ze hinnikt terug. Vrolijk stapt Thor verder. De merrie is hij al weer snel vergeten. Liefdesziek zal hij niet worden.

8. Meisjesgedoe

In de Trom is het warm, maar nog niet zo druk. Marije vraagt maar niet of ze zullen dansen, want ze weet dat Roel daar niet van houdt. Ze gaan aan de bar zitten. Al snel komen er een paar vrienden van Roel aan.
'Geen pils, Roel,' zeggen ze vermanend. 'Morgen is het een belangrijke wedstrijd. En ook geen meisjes!' Veelbetekenend knipogen ze in de richting van Marije. Marije lacht vriendelijk terug. Toch wel aardige jongens, denkt ze. De jongens weten nu tenminste dat zij bij Roel hoort. Als je twee keer met elkaar uit bent geweest en je zoent met elkaar, heb je dan een relatie? Wat jammer dat geen van de jongens een relatie heeft. Dan had ze hier niet zo alleen als meisje gezeten. Maar even later stelt Roel toch een ander meisje aan haar voor.
'Marije, dit is Denise, de vriendin van Jelle.'
'Wat denk je van de wedstrijd van morgen, Roel?' vraagt een lange, blonde jongen.
'Nou,' begint Roel, 'ik denk dat het niet makkelijk zal worden. Maar als we...' Oei, daar gaan ze weer, denkt Marije en ze begint maar een beetje in het rond te kijken. Denise komt naast haar aan de bar zitten. Jelle zet voor Marije een glas cola neer en voor Denise een pilsje. Het is niet het eerste bier dat het meisje op heeft, merkt Marije al gauw.
'Dus jij gaat nu met Roel?' vraagt Denise met een wat dubbele tong.
'Nou, gaan is het woord nog niet,' zegt Marije. 'We kennen elkaar pas sinds vorige week. Eh, ken jij Roel al lang?' Ze kan het meisje mooi uithoren, denkt Marije. Denise is zo dronken dat ze dat zo weer is vergeten.
'Ik ken Roel nog van de basisschool,' zegt Denise. Ze neemt een te grote slok en de pils druipt langs haar mondhoeken naar beneden, maar ze schijnt daar niets van te merken.

Marije wil een zakdoekje uit haar tas pakken, maar vindt er geen. 'Zaten jullie bij elkaar in de klas?' vraagt ze.
'Hoezo?' vraagt Denise, die de draad van het gesprek nu al kwijt is. 'Nou, je zei dat je hem al van de basisschool kent.'
Denise buigt dicht naar Marije toe en zegt, alsof ze een geheim vertelt: 'Hij kwam me altijd van school halen. Dan gingen we vrijen in de bosjes.'
'Hahaha,' lacht Marije niet van harte. Het meisje maakt natuurlijk een grapje.
'Bestel nog maar een biertje voor me,' zegt Denise.
Marije staat op: 'Sorry, maar ik denk dat je al genoeg hebt gehad. Ik ga even naar de wc.' Denise hangt half over de bar heen en kijkt haar lodderig na.
Drie kwartier later al zegt Roel: 'Zullen we maar gaan? Ik moet morgen vroeg op.'
Na een halfuurtje vrijen in het parkje fluistert Marije tussen het zoenen door: 'Heb jij iets gehad met Denise?'
Roel reageert geschrokken. 'Iets met haar gehad? Welnee, heeft ze dat gezegd?'
'Ze zei dat je haar vroeger van school haalde en dat jullie dan gingen vrijen in de bosjes.'
Roel lijkt diep na te denken en haalt dan zijn schouders op. 'Ik zou het niet meer weten.'
Dat vindt Marije geen goed teken. 'Deed je dat dan met zoveel meisjes?'
Roel begint te lachen. Hij tilt haar van de grond en zegt: 'Welnee, gekkie. Maar volgens mij heeft Denise altijd al verkering gehad met Jelle. Ik ken haar via Jelle.'
'Gaan wij nou met elkaar?' vraagt Marije ineens. Ze móet het gewoon weten.
'Ja natuurlijk,' zegt Roel alsof dat overduidelijk is.
Ze zoent hem op zijn lippen, op zijn oogleden en ze bijt in zijn wang. Roel neemt haar in de houdgreep en legt haar op de grond. 'Ik word helemaal nat,' roept Marije lachend uit.
'Dat is je straf,' zegt Roel. Lachend rollen ze over het gras.

Roel zit al weer op zijn brommer als Marije vraagt: 'Ik wil je morgen graag Thor laten zien. Thor is een fjordenpaard en ik rijd

zo'n vier keer per week op hem.'
'0,' zegt Roel.
'Houd je niet van paarden?'
Roel haalt zijn schouders op. 'Hmm, dat getuttel met paarden. Ik vind dat meisjesgedoe.'
'Thor is hartstikke lief en ik rijd dressuur met hem. Volgende week doen we mee aan een wedstrijd.'
'0.'
'Op zaterdag,' zegt Marije.
'0.'
'Ik zou het heel leuk vinden als je dan kwam kijken. Voor mij betekent zo'n dressuurproefje net zoveel als een voetbalwedstrijd voor jou, denk ik.'
Roel kijkt ongelukkig en Marije geeft het op. Ze kan maar beter niet aandringen. 'Eh, zullen we morgen anders naar het theehuis gaan?' vraagt ze.
Roel heeft zijn scooter gestart en geeft gas. 'Ik heb toch een wedstrijd?' roept hij boven het lawaai uit.
'Ja, maar ik bedoel daarna. Hoe laat is die wedstrijd afgelopen?'
'Om een uur of half drie of zo.'
'Nou, laten we dan om half vier afspreken in het theehuis. Goed?'
Roel krabt zich achter zijn oor. 'Nee, daar heb ik nou niet zoveel zin in,' zegt hij. 'In onze kantine is het toch veel gezelliger? Weet je wat, kom morgen kijken, dan zien we wel wat we doen!'
'Oké,' verzucht Marije. Lang kijkt ze hem na. In gedachten ziet ze de volgende dag al voor zich. Tweemaal drie kwartier voetbal voor Roel. Tweemaal drie kwartier koukleumen en verveling voor haar. Daarna op hem wachten in de kantine, terwijl haar vrienden gezellig in het theehuis zitten. En dan de volgende schoolweek. Gaat ze weer op een telefoontje van hem wachten? Weer op maandagavond niet naar Helga? Weer niet naar Thor toe en de wedstrijd maar vergeten? Weer een week niet eten en niet slapen? Marije schudt haar hoofd. No way, er moet echt iets veranderen!

9. Acht dagen later…

Marije nestelt zich op de bank met een tijdschrift. De tv staat op MTV. Op tafel staat een glas cola met een bakje chips ernaast. Heerlijk om alleen thuis te zijn op zondagmiddag, denkt ze. En wat heeft ze het verdiend! Gisteren heeft ze de mooiste dag van haar leven gehad. Een tweede plaats bij de onderlinge wedstrijden van de rijvereniging. Honderdvierennegentigpunten, bijna twee winstpunten! Esther en mevrouw Wassenaar waren zo trots op haar en Thor geweest. En haar ouders natuurlijk ook.
Ze heeft de week ervoor bijna elke dag geoefend. Geen middag is ze thuis geweest. En 's avonds heeft ze samen met Helga huiswerk gemaakt. Bij Helga thuis natuurlijk. De stroom onvoldoendes is gestopt. Voor Engels heeft ze zelfs een negen gehaald!
Genietend neemt Marije een slokje van haar cola. Hè, wat is het hier behaaglijk warm. Ze heeft de thermostaat op vierentwintig graden gezet. Haar vader zou niet goed worden van de hitte. Maar hij is er toch niet. Hij is samen met haar moeder naar de een of andere duffe tentoonstelling in een saai museum. Gelukkig hoefde zij niet mee!
Haar mobieltje begint te rinkelen en Marije neemt op. 'Met Marije.'
'Nee, ik was er inderdaad weer niet.'
'Ik vind voetbal gewoon niet zo leuk.'
'Ja, waarom ik dat niet eerder heb gezegd? Dat weet ik eigenlijk niet. Ik zal er eens over nadenken. Goeie vraag.'
'Het theehuis? Hm... zal wel gezellig zijn nu, maar nee, daar heb ik toch geen zin in.'
'Volgende week zaterdag, eh, eens even kijken... nee, ik gelóóf dat ik dan met Helga uitga. Maar dat staat ergens in mijn agenda en ik kan mijn agenda nergens vinden. Weet je wat? Ik bel je straks wel even terug, oké?' Marije legt haar mobieltje weer op de tafel en rekt zich langzaam uit. Dan voelt ze zich ineens onzeker worden.

Ze doet nu toch niet iets heel stoms?
Marije kijkt naar de grote bos roze pioenrozen op de tafel en is gerustgesteld. Er hangt een kaartje aan met 'gefeliciteerd, Roel' erop geschreven. Ja, hij is verliefd, dat kan niet anders!
Marije glimlacht als ze aan gisteren terugdenkt. Roel is toch even bij de wedstrijd geweest. Hij was te laat om haar te zien rijden. Maar hij was wel bij de prijsuitreiking, toen zij haar beker en lintje kreeg. 's Avonds werd de bos rozen gebracht. En hij had ook gebeld. Of ze geen zin had mee te gaan naar De Trom? Nee, daar had ze geen zin in gehad. Ze was moe van de wedstrijd. Dat begreep hij. Hij was ook altijd moe na een wedstrijd. En dan had hij ook niet zoveel zin meer om eh... nog ergens anders heen te gaan. Maar ze konden toch voor een andere dag afspreken?
'Ik bel je nog wel,' had Marije gezegd, maar ze was niet van plan geweest haar belofte snel na te komen. Ze had haar nieuwe strategie uitgebreid met Helga doorgesproken. Zo min mogelijk van je laten horen, geen initiatieven nemen. Hij is aan zet. Ze heeft het hem te gemakkelijk gemaakt met haar liefdesverklaring. Roel moet nu maar eens moeite voor haar doen. Zou hij net zo gek van het wachten worden als zij? Is hij wel net zo verliefd op haar als zij op hem? Heeft haar moeder gelijk dat een van de twee altijd meer verliefd is dan de ander? In dat geval heeft zij pech. Marije bedwingt haar neiging Roel snel terug te bellen. Ze gaat zitten en pakt het tijdschrift weer op. Maar ze kan zich maar moeilijk concentreren.

Daar gaat de bel. Helga zeker. Haar vriendin weet dat ze vandaag thuisblijft.
Marije doet open. Het is niet Helga die voor de deur staat, maar Roel. Marije houdt even haar adem in. Wat een hunk is hij toch! Maar ze probeert niet te blij te kijken.
'Mag ik binnenkomen?' vraagt hij een beetje verlegen.
Marije loopt voor hem uit naar haar kamer. Ze wil een sprongetje in de lucht maken, maar kan zich beheersen.
'Wil je cola, wil je chips?' vraagt ze zo neutraal mogelijk.
Roel pakt haar arm en draait haar om. 'Ik wil jou,' roept hij uit. 'Als ik jou niet kan zien, dan word ik gek. Ik heb de hele week slecht geslapen. Op donderdag heb ik zelfs de training overgeslagen. Ik

zat maar te wachten en je belde maar niet.' Hij klinkt echt zielig en Marije begint te lachen. 'Join the club,' zegt ze.
Roel kijkt haar niet-begrijpend aan. 'Welke club?'
'De club van liefdeszieke mensen,' zegt Marije.
Roel begint opgelucht te lachen. 'Dus jij bent toch nog gek op me? Ik dacht al dat ik het verpest had.'
Marije slaat haar armen om zijn hals. 'Misschien ben ik wel op iemand anders verliefd. Hoe kun jij nu weten dat ik gek op jou ben?' plaagt ze hem.
'Dat heeft Thor verklapt,' zegt Roel. 'Ik ben net even bij hem in het weiland geweest. Hij schraapte met zijn hoef over de grond en zei 'Brr, proest, hihihi.' Toen wist ik dat je nog gek op me was.'
Marije begint heel hard te lachen. Roel moet haar vasthouden, anders valt ze om. Dan tilt hij haar op en gaat op de bank zitten, met Marije op zijn schoot.
'Brr, hi, hu,' zegt Roel.
'Wat betekent dat?'
'Dat ik een zoen wil.'

Wie is Stasia Cramer?

Stasia Cramer is geboren op 13 april 1954 in Den Haag. In haar vroege jeugd werd zij al besmet met het 'paardenvirus,' zoals zij dat zelf noemt. Ze was altijd op maneges te vinden en werd verliefd op deze (p)aardse dieren. Vreemd is het dus niet dat paarden later in haar boeken een belangrijke rol zouden gaan spelen.
Vanaf 1982 begint Stasia Cramer korte verhalen te publiceren op de kinderpagina van Vrij Nederland: 'Blauw geruite kiel.' Op verzoek van onder andere uitgeverij Zwijsen begint zij met het schrijven van boeken. Hierbij wordt ze geholpen door medekinderboekenschrijver Karel Eijkman. In 1985 verschijnt haar eerste boek: *De familie Wijntak* bij uitgeverij Uniepers. Vanaf dat moment verschijnen er elk jaar boeken van haar hand. Onder anderen bij uitgeverij Zwijsen, Leopold en Elzenga. In de winter schrijft Stasia haar boeken, in de zomer organiseert ze ponykampen en vriendinnenweekends. Daarnaast moet er op haar boerderij in Elim altijd wel iets opgeknapt of verzorgd worden. Op de boerderij waar ze samen met haar man Martin (journalist bij het Dagblad van het Noorden) woont, wonen namelijk ook drie honden (Mosje, Senna en Bibi (Mosje x Senna)), en acht paarden (waarvan de fjord Ivo, zie foto rechts, het langst bij hen is).

Stasia Cramer geeft ook lezingen, waaronder een lezing over de Tweede Wereldoorlog, samen met haar tante Helena Schuemie.

Stasia's favoriete onderwerpen om over te schrijven zijn paarden en verliefdheid. Het liefst combineert ze deze twee ook nog eens. Bijvoorbeeld in de serie 'Liberty love'. In haar hart is Stasia altijd veertien, vijftien jaar gebleven. Door te schrijven is ze weer net zo oud als haar hoofdpersoon. Emotie mag in een boek niet ontbreken. Zwaar of sentimenteel? Dat mag best! Als kind hield Stasia zelf ook erg van zielige dierenverhalen. Hoe zieliger, hoe heerlijker. Huilen om een verdrietig verhaal kan heel bevrijdend zijn, vindt ze. De serie van Walter Farley *Black, de zwarte hengst* was haar favoriet.
Schrijven is, volgens Stasia Cramer, een vak dat je al doende leert en waarvoor je zeker fantasie moet hebben. Maar fantasie is niet genoeg: als die zeer lastige eerste zin op papier staat, moet een verhaal moet ook een logische opbouw hebben en een goede technische uitwerking.

*Op de website **www.stasiacramer.nl** kun je meer informatie en foto's vinden van Stasia. Haar boeken worden verkocht op ponyboeken.nl, bol.com, cosmox.nl en bruna.nl, maar kunnen ook besteld worden bij elke buurtboekhandel. Bovendien staan Stasia's boeken in de meeste bibliotheken.*

*Voor de ponykampen en vriendinnenweekends die ze organiseert, heeft Stasia ook een aparte website: **www.hippago.nl**. Op deze website vind je ook foto's en filmpjes van de pony's en paarden van mini-manege Hippago, de boederij waar Stasia en Martin wonen. In het rechtermenu vind je het **Hippago Journaal,** met alle nieuwtjes.*

Stasia over schrijven

Schrijven is een vak, dat je al doende leert .
Natuurlijk moet je fantasie hebben. Ik heb mijn hele leven gedagdroomd, een mooie basis. Maar fantasie is niet genoeg. Een verhaal moet ook een logische opbouw hebben en een goede technische uitwerking. Ik heb van een andere kinderboekenschrijver geleerd dat een precieze vertelling van een handeling erg saai kan zijn. Lees het volgende voorbeeld maar: *Anne loopt naar de voordeur. Ze pakt de sleutel uit haar zak en steekt hem in het sleutelgat. Ze draait de sleutel naar links en duwt de deur open. Ze haalt de sleutel weer uit het sleutelgat en steekt hem terug in haar zak. Dan loopt ze naar binnen en sluit de deur weer achter zich.* Elke lezer is nu al afgehaakt. Wat kan die sleutel schelen? Beter is: *Anne gaat naar binnen.* Een schrijverstip (heel vaak gehoord, dus zeker niet alleen van mij): schrap alles wat je kunt schrappen.

Je leert veel over jezelf als je schrijft.
Zo wilde ik eens een spannend boek schrijven. Dat werd 'Nachtmerrie' (deel 3 van de serie 'Manege de Koning'). Maar ik kon het maar niet spannend krijgen. Ik gaf mijn hoofdpersoon veel te veel steuntroepen. Ik verplaatste me teveel in mijn hoofdpersoon en omdat ik zelf een bang persoon ben, wilde ik haar al die angst ook niet aandoen. Uiteindelijk heb ik het toch voor elkaar gekregen. Door te denken aan een enge film. Je weet wel, zo'n film waarin een vrouw haar auto in een donkere parkeergarage neerzet. Dan zie je als kijker al een paar zwarte schoenen in een deuropening staan, blikkert er een mes in het flauwe licht van het trapportaal en hoor je die engerd zwaar ademen. Dan schreeuw ik: 'Ga daar toch weg, ga weg uit die parkeergarage. Neem voortaan een bodyguard mee en pepperspray of beter nog, zoek een rol in een andere film.' Maar dat mens van die film luistert natuurlijk helemaal niet naar mij. Terwijl de muziek aanzwelt, loopt ze in de val.

Toen ik het trucje van de film door had, kon ik verder met mijn boek. Ik plaatste mijn hoofdpersoon buiten de groep. Ze werd buitengesloten en niet geloofd en zo iemand is ineens erg kwetsbaar.

Het moeilijkste van een boek is het begin.

Waar, wanneer en hoe begint het verhaal. Ik begin meestal midden in een handeling, gewoon op de gok, wat me op dat moment invalt. Als ik maar een begin heb, zodat het verhaal kan beginnen. Soms verander ik het begin later weer. Mijn hoofdpersoon is dus ergens mee bezig en ik typ de eerste zinnen op mijn computer. Op dat moment gaat er iets vreemds gebeuren. Vooraf heb ik alles verzonnen en bedacht. Ik heb een verhaal gebouwd alsof het een huis is. Eerst beton storten waarop je kunt bouwen, dan de muren neerzetten en het dak erop. Maar terwijl ik zo aan het typen ben lijkt het ineens alsof ik niet meer zelf aan het verzinnen ben. Dan is het alsof het verhaal een eigen leven gaat leiden. Allerlei beelden buitelen door mijn hoofd en als ik mijn ogen dicht doe, dan zie ik een film draaien. Een film in mijn hoofd. De beelden komen gewoon, achter elkaar en ik hoef alleen maar op te schrijven wat ik op de film zie. Ik begin steeds sneller en sneller te typen. Ik ben bang dat ik de film niet kan bijhouden. De volgende dag lees ik wat ik de vorige dag heb geschreven. Vaak ben ik verbaasd over wat er staat. Hoe kom ik erbij? Dit heb ik toch niet verzonnen?

Hier en daar verander ik wat en langzamerhand kom ik weer in het verhaal. Als ik aangekomen ben waar ik de vorige dag gestopt ben, gaat de film in mijn hoofd weer verder. Zo schrijf ik een boek of een verhaal. Elke dag een paar bladzijden. Na een dag of vier ongeveer heb ik een verhaal af, maar een boek duurt veel langer. Over een dun boekje doe ik ongeveer twee weken en over een dik boek ongeveer drie maanden.

Ik schrijf graag over paarden en verliefdheid.

Ik heb zelf mijn hele jeugd op maneges rondgelopen en elke paardenliefhebber weet hoe besmettelijk het paardenvirus kan zijn. Paarden zijn zo, ja, hoe moet ik het zeggen? Ze zijn zo (p)aards. Ze ruiken zo lekker, maken zulke gezellige geluiden en

zijn zo groot en warm, zo aaibaar. Inmiddels wonen we op een boerderij en hebben we acht pony's en paarden. In de zomer organiseren we trainingsweekends en ponykampen. Stof voor verhalen genoeg dus. Maar ik schrijf ook graag over verliefdheid. Ook al wordt mijn buitenkant steeds rimpeliger, in mijn hart ben ik een jaar of veertien, vijftien gebleven. Eindeloos kletsen met vriendinnen, de slappe lach om niets en fantaseren over die ene kanjer. Ach, was ik nog maar zo jong. Toch geweldig dat je de tijd kunt terugroepen door verhalen te verzinnen. Dat is misschien wel het mooiste van boeken schrijven: je bent weer net zo oud als je hoofdpersoon.

Emoties vind ik heel belangrijk in een boek.

Deze emoties mogen best zwaar zijn, of sentimenteel. Als kind vond ik boeken met veel emotie erin heerlijk. Ik had dan een goed excuus om te huilen en kon op deze manier veel opgestapelde verdrietjes kwijt. Ik hield vooral van verhalen over dieren: honden die van hun baasje werden gescheiden en honderden kilometers aflegden in de meest barre omstandigheden om hem terug te vinden. Verder was de serie 'Black, de zwarte hengst' favoriet. Maar ik hield ook van echte meisjesboeken. Damesromannetjes vond ik prachtig. Van die stripverhalen, waarin zij hem uiteindelijk kreeg. De zus van mijn vriendin had honderden van die boekjes. Heerlijk gewoon!

Meedoen aan een verhalenwedstrijd

Heb jij ook ponyverhalen in je hoofd die eruit moeten? Kijk dan op www.ponyboeken.nl. Je kunt het hele jaar meedoen met een ponyverhalenwedstrijd. Jouw verhaal wordt op de website gepubliceerd én je maakt kans op een prijs. Wie weet het begin van jouw schrijverscarrière!

Kun je wat hulp gebruiken bij het schrijven? Kijk dan eens op de website www.schrijvenonline.org. Je vindt er veel gratis tips.

Andere boeken van Stasia

Twee liefdesverhalen over meiden in de paardenwereld

Per ongeluk verliefd

Tirza rijdt dressuur met de merrie Jamella. Dat gaat erg goed tot er een springpaard op stal komt, de ruin Halling. Jamella is niet meer te hanteren. Jamella is verliefd! Dat komt slecht uit, want Tirza kan het niet goed vinden met Hallings ruiter, Daniël. De meisjes op stal lopen Daniël achterna omdat hij zo knap is, maar Tirza vindt hem een verwaande macho. Ze probeert hem te mijden. Helaas brengen ongelukjes hen steeds weer bij elkaar.

&

Verliefd in het kwadraat

Pamela is verliefd op Tom, maar Tom niet op haar. Denkt ze. Tim is Pamela's beste vriend. Maar hij blijkt verliefd op haar. Eén kus met Tim en het is aan. En dan ineens..., is het ook aan met Tom. Pamela moet kiezen. Maar ze kan niet kiezen!

In het paradijs gevangen

Roman over een ontvoerd meisje en een Arabische hengst

Jacky wordt ontvoerd en belandt in een wereld, waarvan ze vroeger alleen kon dromen. Haar kidnapper beschouwt haar als zijn eigen dochter en biedt haar op zijn stoeterij een luxe leventje met dure kleding, rijke vrienden en een Arabische tophengst. Kan Jacky hierop ingaan...?

De prijs van de cross

Textielfabrikant Vanderlinde is van plan een nieuw model broek op de markt te brengen. Als hij een groepje jongelui van pensionstal Liberty Love lachend over de hei ziet stormen, krijgt hij een briljant idee: in de reclamecampagne moet de nieuwe broek gekoppeld worden aan het beeld van jonge mensen met paarden. Als start voor de promotiecampagne organiseert hij een cross over de hei. De winnaar wordt hoofdpersoon in tv-spots, nummer twee ontvangt tienduizend gulden. De ruiters van Liberty Love doen allemaal mee aan de wedstrijd. Maar ieder heeft zo zijn eigen reden om de eerste of juist de tweede prijs in de wacht te willen slepen. De uitslag van de wedstrijd wordt zo belangrijk dat vriendschappen verdwijnen en plaatsmaken voor haat en nijd...

wordt vervolgd...

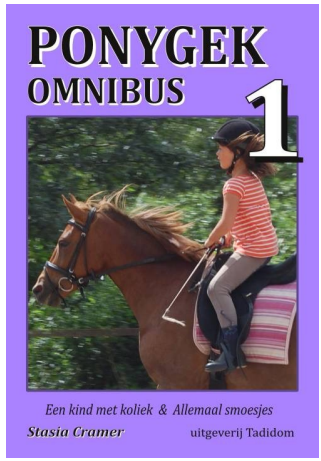

Een kind met koliek

Romy en Minke zijn gek op ponyrijden. Ze hebben beiden een eigen pony op de manege. Romy heeft ook een paardje van steen. Ze heeft het uitgeleend aan haar vriendin. Minke wil er een tekening van maken. Romy heeft het beeldje van haar oma gekregen. Nu oma dood is, mist ze haar erg. Ineens doet Minke heel raar. Ze zegt dat het stenen paardje stuk is en lacht erom! Is Romy nu ook Minke kwijt?

Allemaal smoesjes

Daniëlle heeft voor haar verjaardag een pony gekregen. Dat zou Mariska ook wel willen. Maar haar ouders vinden dat veel te duur. Nu moet Mariska allerlei smoesjes verzinnen, om toch haar zin te krijgen...

Een pony als geheim

Mees is een kei in ponyrijden. Van Connie mag ze op haar pony rijden. Ze mag ook meedoen aan het kampioenschap. Daarvoor moet Mees wel lid worden van de club.
Maar wie zal dat betalen?
Haar moeder heeft geen geld.
En aan haar vader durft ze het niet te vragen. Wat moet ze doen?

Vampier op de manege

Er gebeuren vreemde dingen op de manege. Het begon allemaal toen Gato kwam, het kleine paard uit Zuid-Amerika. Sloom was hij, overklaarbaar sloom.En onder zijn manen zaten kleine beten. Een enge ziekte? Jeroen dacht dat er een vampiervleermuis actief was en we gingen op zoek. Leuk, dacht ik, samen met Jeroen. Maar leuk is het allang niet meer.Jeroen wordt steeds bleker en hij doet vreemd.

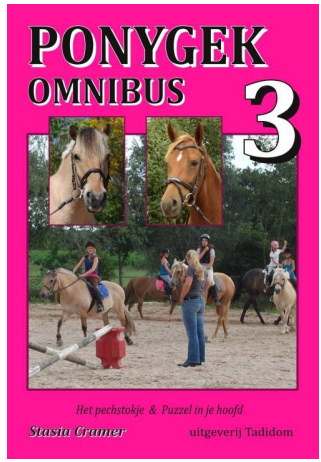

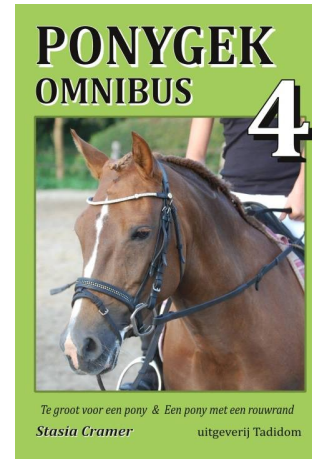

Het pechstokje
Samen met Emma van de manege gaat Tessa op ponykamp.
Het kamp wordt afgesloten met een heuse show. Maar vanaf de eerste dag van het kamp wordt Tessa achtervolgd door pech. Het lijkt wel of haar pech besmettelijk is. Kan de show nog wel doorgaan?

Puzzel in je hoofd
Op nieuwjaarsdag organiseert de ponyclub een puzzelrit.
Voor de snelste groep is er een mooie prijs. Maar hoe kun je ooit winnen met in je groep een meisje dat bijna niet kan zien en een jongen die expres verkeerde antwoorden geeft? Dan lijkt het geluk toch opeens aan je kant en is er kans op winst. Maar... winst voor wie?

Te groot voor een pony
Cindy wordt te groot voor haar pony Zano. Ze moet hem maar verkopen, vinden haar ouders. Als Wendy's ouders Zano kopen, is Cindy zo verdrietig dat ze nooit meer paard wil rijden!
Maar dan kopen de ouders van Cindy toch een paard: Tijger!
Zal Cindy ooit op dit mooie sterke dier kunnen rijden?

Een pony met een rouwrand
Jolijns beste vriendin is omgekomen bij een verkeersongeval.
Jolijn is erg verdrietig. Alles deden ze samen, Esther en zij.
Esther heeft recht op een mooi eerbetoon, vindt de ponyclub.
Maar durft Jolijn op Esthers pony afscheid te nemen van haar vriendin?

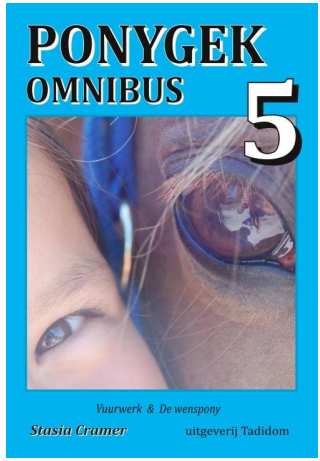

Vuurwerk

Pine viert oudejaarsavond bij opa en oma. Maar jammer genoeg is haar neef Niels er ook. Pine en Niels zijn tegenpolen, water en vuur. De noodstallen, die Pine voor de fjorden heeft gemaakt, worden door Niels afgekraakt. Als het eerste vuurwerk wordt afgeschoten, lijkt Niels gelijk te krijgen... En Pine staat er helemaal alleen voor!

De wenspony

Myrthe is dol op ponyrijden. Haar liefste wens is een eigen pony en dan niet zo'n makke manegepony. Nee, Myrthe wil een echte dressuurpony, een pony die kan dansen. Als Myrthe op een avond drie vallende sterren ziet, doet ze drie wensen. Ze wenst elke keer een pony die kan dansen. Zal haar wens uitkomen?